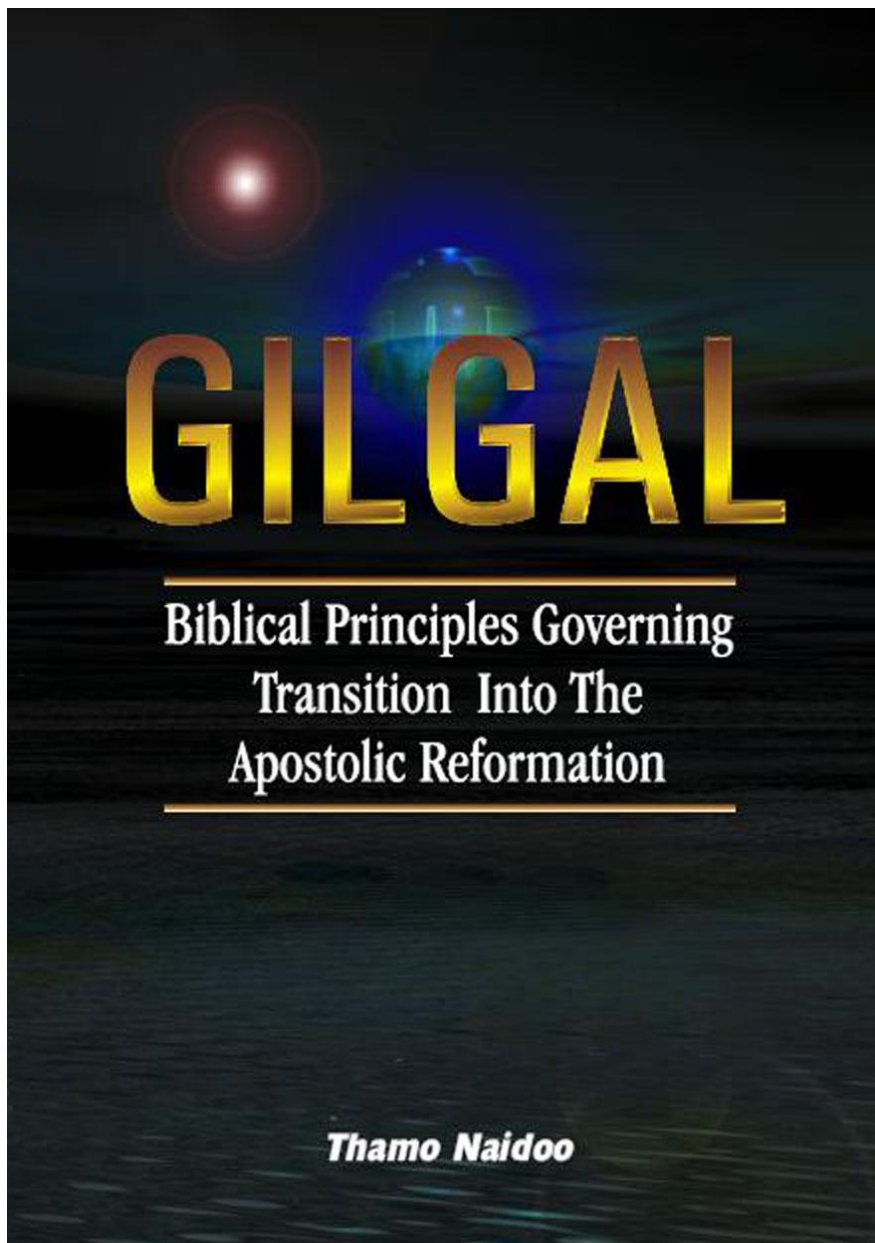

Галгал

Библейски принципи управляващи
прехода в
апостолската реформация

Тамо Найдю

Превод: Емил Енчев

Галгал	1
Глава 1 - Апостолска реформация	2
Глава 2 – Галгал: Мястото на Реформация.....	10
Глава 3 – Галгал: Пророческата реконфигурация на нагласата	15
Глава 4 – Галгал: Установяването на апостолски хора.....	24
Глава 5 – Галгал: Мястото на обрязване	33
Глава 6 – Галгал: Празника Пасха	43
Глава 7 – Галгал: Промяната на икономическата политика.....	50
Резюме.....	60

Глава 1 - Апостолска реформация

Нов сезон е изгрял върху Църквата на Исус Христос, класифициран в някои кръгове, като Апостолската реформация.¹ Той идва под формата на ясен тръбен призив от трона на Бог за извършване на реформация в гигантски пропорции, която да бъде наложена върху Църквата. Може да се каже, че това заглавие хваща подходящо ума на Бога и описва основните характеристики, които характеризират тази епоха в историята на изкуплението.

Съпътстващата цел на Бог за този сезон е възстановяването на офиса и служението на пророци и апостоли в петкратното служение на управлението на Църквата. Тези дарове на служение са застъпени в цялата мисия на Бог за този сезон. Те играят важна роля в произнасянето на божественото намерение и също така доставят даровете на благодат за Църквата, за да завърши назначението за този сезон. Някои от следващите глави ще се опитат да изследват тяхната роля в този сезон.

Дефиниране на Апостолската реформация

Думата „апостолски“ произлиза от гръцкия глагол „апостело“, буквално, означаващ, „да изпратя, да пусна“². Това показва специфично „изпращане“ (на специфична мисия) от „изпращача“ (Бог), което налага ясен мандат на „изпратения“ (Църквата). В това „изпращане“, е включена идеята на интимно взаимоотношение между „изпращача“ и „изпратения“ и че „изпратения“ възприема доброволно и подчинено отношение към изпращача. Тя посочва стриктно придържане към специфичните детайли на мисията без отклонение от предписаните инструкции. В

¹ Д-р Ноел Удроф от Световната мрежа Пробив е признат като автор на това заглавие

² С. Зодиатес, справка 694, стр. 1810

контекста на тази книга, тя се отнася за точната природа и детайл на *mission dei* (Божията мисия) за Неговата Църква.

Думата „реформация“ (на гръцки „диортозис“³) определя природата и съдържанието на *Апостолската реформация*. От едно буквално становище, тя означава да „изправиш или чрез правилно аранжиране и правилно подреждане или като направиш поправка и отново донесеш правилното нещо“.⁴ Тя предава идеята за поставяне отново в ред на това, което е било направено несъвършено или развалено чрез грях в Църквата и в Творението. Налагането на реформация идва във време когато несъвършеното или неподходящото трябва да бъде заместено от „по-добро“ (по-точно) подреждане на нещата.

Духа на тази Реформация призовава за съдебно запитване в съществуващата структура и съдържание на Църквата и дефиницията на нейното служение на земята. Запитването не е просто диагностично приближаване, но това представлява осветяване на *прогнозите* за проблемите. В определен смисъл това е подобно на служението на Еремия.⁵ То не е просто „събиране, и разделяне“ или „разрушаване и изкореняване“, но се стреми да „изгради и да посади“. То разбира, че не може да има *анализи без синтези*. Следователно, то представя на Църквата конструктивни библейски модели за правилно строене. Основната мотивация не е козметично или повърхностно пренареждане на инвентара на Църквата, а трансформация на всяка неправилна позиция на Църквата. В определен смисъл, посланието предлага, че трябва да има промяна на „меховете“ преди „новото вино“ да може да бъде прието.⁶ Общо взето, това призовава за реформация на структурата и съдържанието на Църквата, преди Църквата да може да очаква съживление, обновление и довеждането до край на Божиите цели за последните времена.

Писанията моделират условията, които активират реформация и описват основната природа на духа на реформация. Служението на Исус Христос, Господа на Църквата, донесе най-голямата реформация на земята, която трансформира курса на историята и установи модела и процеса за възстановяването на „всичко“.⁷ От тази реформация е поставен стандарта и отвеса за всички реформации. Ако ще има някаква реформация на земята, уроците трябва да бъдат научени от Неговия пример. Христос е мерилото за всичко, което се прави и извършва на земята. Едно изучаване на Евреи⁸ ще освети някои от факторите, които управляват духът на Реформация.

Библейски фактори управляващи Реформацията

Процеса на реформация се активира от божественото убеждение, че трябва да бъде донесена промяна на съществуващата религиозна система в Църквата. Следователно, цели системи на религиозна активност са остарели или са върнати обратно до първоначалния порядък чрез налагането на реформация.⁹

„Заинтересовани само от храни и пиетета, различни измивания и плътски наредби наложени до времето на реформация (курсивът е мой)“. (Евреи 9:10)

³ Евреи 9:10

⁴ С. Зодиатес, справка 1357, стр. 1708

⁵ Еремия 1:10

⁶ Матей 9:17

⁷ Деяния 3:21

⁸ Евреи глави 6-9

⁹ Евреи 9:10

Духът на реформацията пристига при тази точка в Църквата, когато системата, която съдържа религиозен живот, напълно е изпълнила своята цел и е станала неефективна. В резултат, реформацията е божествения отговор в този решителен момент, когато това, което е „остаряло“ трябва незабавно да приключи.¹⁰ „Старата“ религиозна система заглъхва или губи „топлина“ и затова трябва да направи път на нов ред на нещата. В този решителен момент, реформацията е активирана и освободена. Точно това е момента, когато старият ред или система е *напълно* извършила целта си или е станала напълно неефективна в допринасяне за качеството на религиозния живот на Църквата. От тук следва, че има нужда от въвеждане на нов ред на нещата. Не може да има освобождаване на нови неща от трона на Бог докато няма промяна на съществуващите структури. Само нови мехове могат да поберат новото вино освободено от Божия Дух.

„Нито слагат ново вино в стари мехове, иначе меховете ще се скъсат, виното ще се разлее и меховете ще се разрушат. Но слагат ново вино в нови мехове, и така и двете се запазват“. (Матей 9:17)

Целта на Реформацията

Духа на реформацията представя на Църквата „нов и по-добър начин за приближаване към Бог“.¹¹ Където духът на реформацията е освободен от трона на Бог, неговата главна цел е да въведе вярващия в един „по-добър“ ред на нещата¹². Реформацията винаги носи, със себе си, целта за ъпгрейдването на религиозните системи, така че вярващите да могат да преживеят области в божествената икономика, които са нови за техния мироглед или са били спрени за тях.

Целта на реформацията е извлечена от желанието да „се отиде в съвършенство“.¹³ Тя възнамерява да занесе църквата отвъд основните и елементарни принципи на религиозната активност.¹⁴ Крайната цел е да се доведе вярващия до „телеиос“ (съвършенство, цялостност или зрялост) място в Бог. Зрелостта е целта на християнския живот. Църквата не може да функционира на мястото на просто фокусиране на елементарните принципи или основните принципи на вярата. Вместо това, вярващите са насърчени да отидат отвъд тези принципи. Това не означава изоставяне на основните или елементарните принципи, но възползване от тях, така че живота на вярващите да може да бъде оформен и регулиран по начин, който извява пълнотата на Христос.

Реформацията на Исус Христос

Исус Христос донесе най-великата реформация на земята. В Него се намира структурата, която определя нуждата за реформация в Неговата Църква. Като главния Апостол, Той основа Новия завет (нова религиозна система), което незабавно приключи Стария завет (стара религиозна система).¹⁵

Едно нагледно изучаване на двата завета ясно разграничава и разкрива природата между двата завета и по този начин осветява причината защо и кога

---

¹⁰ Евреи 8:13

¹¹ Евреи 10:20

¹² Евреи 8:6

¹³ Евреи 6:1

¹⁴ Евреи 6:1-12

¹⁵ Евреи 3:1

реформацията е нужна. Чрез внимателно оценяване на Стария завет, някой може да екстраполира първоначалното намерение на Бог за Църквата, в Новия завет.

Стария завет беше даден, за да ни информира, наставлява и инструктира (Църквата) в Новия завет. Старото беше *образ* на новото. Той беше даден, за да води Църквата в духовното пътуване в Бог.

Стария завет

По същество Стария завет се отнася до серия от правно обвързващи споразумения, в които Бог влезе с бащите на Израел (в продължение на един дълъг период от време) за изкуплението на човечеството. В тези „споразумения“ се намира божественото откровение и намерението за спасението на човешката раса и тяхното примирение с Твореца. Стария завет се изразява чрез сложна церемониална религиозна система, която представя, на Църквата на Исус Христос, модела, който трябва внимателно да се съблюдава, за да се наслаждаваме на смислено взаимоотношение с Бог.

Едно внимателно изучаване на самата му природа и сложното му ежедневно действие помага на вярващия да оцени работата на спасението. Излива се светлина върху безмерната ценност на пролятата кръв на Исус, и непосредствената полза от директния достъп, който някой може да има до Бог, без никакви сложни церемониални процедури. В това отношение е, че една справка в Стария завет може да ни помогне да ни инструктира да разберем святия характер на Бог и нуждата да избягваме да се отнасяме към спасението на някого безразлично или непочтително.

В определен смисъл, целия Стар завет се върти около едно земно светилище и религиозни служби, които поставят прекалени ограничения върху своите поклонници.¹⁶ Той просто не може да доведе поклонника до пълно духовно спасение. Системата беше външна отразяваща външна религиозна активност. Причината за това, според мен е, че тя щеше да служи на Новозаветната Църква със „*сянка и копие на небесните неща*“.¹⁷ Главната причина за неговото съществуване беше да отразява, по един изобразителен начин, модела и реда на небесните структури. Той също така пророчески предвещава добрите неща, които щяха да дойдат за Новозаветната Църква:

„закона на земната скиния е сянка на добрините, които щяха да дойдат, а не образа на нещата ...“ (Евреи 10:1)

Той изобразява как небесното светилище на Божието вечно жилище (Новозаветната Църква) ще бъде структурирано. „*Той символизираше настоящото време ...*“¹⁸ Служението и структурата на светилището, живо предават Божието намерение за Неговия безкраен шедьовър – Църквата на Исус Христос. Обаче, „символите“ и „сенките“ предавани чрез служението на Стария завет също така осветяват ограниченията на системата, тъй като тя беше модела, а не истинското нещо. „*Защото, ако първия завет беше безпогрешен, тогава нямаше да има място за търсене на нов*“.¹⁹ Поради тази причина, Писанията ни просвещават, че неговото съществуване беше за определен период от време. Това не беше вечното намерение на Бог, а фаза в процеса на развиването на Божия план. Той просто поставя сцената за следващата фаза в упражняването на Божията воля.

---

¹⁶ Евреи 9:1-9

¹⁷ Евреи 8:5

¹⁸ Евреи 9:9

¹⁹ Евреи 8:7

Земното служение на управляване на Стария завет имаше ограничения и не можеше да отведе вярващия отвъд определено ниво и накрая до съвършенство.²⁰

Защото, ако този първи завет беше безгрешен, тогава нямаше да има място за търсене на нов (Евреи 8:7).

Защо закона, имайки сянка на идните неща, а не самия образ на нещата, никога не можеше със същите тези жертви, които те принасяха постоянно година след година, да направи тези, които се приближаваха съвършени (Евреи 10:1).

Ние трябва обаче, да имаме предвид, че Бог категорично инструктира Мойсей да построи скинията според модела. „Внимавай да направиш всичко според модела, който ти беше показан на планината“.²¹ Въпреки факта, че беше построена според модела, тя беше недостатъчна. Причината може да се намира в това, че тя беше просто „модел“ (а не оригинала) и в това, че хората, които церемониално я обслужваха, бяха повредени от грях. Освен това, от едно пророческо гледище, тя беше предшественик на това, което предстоеше да дойде. „Защото закона ни назначава за първосвещеници хора, които имат слабост, но...“²² Свещеничеството религиозно съблюдаваше и поддържаше системата, но беше ограничено при вземането на своите последователи по-нататък в търсенето на интимност с Бог или на съвършенство.

Друга точка, която си заслужава да се отбележи е, че Стария Завет моделира религия като една досадно повтаряща се система, която традиционно и религиозно поддържа статуквото на един ред, който не може да отведе хората отвъд техните ограничения. Той действаше на основата на един „поддържащ“ модел. „И всеки свещеник застава да служи всеки ден и принасяше постоянно едни и същи жертви, които никога не могат да отмахнат греховете“.²³ Това беше една повтаряща се система, която механично следваше ежедневните ритуали, които ограничаваха достъпа до „святостта на всички“. Привържениците на системата не можеха да бъдат доведени до мястото на пълнота или пълна хармония със своя Бог.

Накрая, религиозната система на Стария завет беше прекомерно йерархическа в своята структура. Тя беше поддържана от „класифицирана група от свещеници“, които имаха голяма власт над народа. Това представляваше и отличаваше една елитна група от останалите хора. Малцината привилегировани имаха „достъп“ до Бог, и по този начин създаваха разделения между духовниците и миряните. Следователно, системата произвеждаше зависимост от тази избрана група хора, която представяше масите пред Бог. Оттук следва, че влизането в Божието присъствие беше ограничено до духовния елит.

Новия завет

Новият завет илюстрира осъществяването на божествените споразумения с човечеството чрез изкупителната работа на Исус Христос. Той стана поръчителя на един по-добър завет, който осигури вечно изкупление за човечеството.

Според Евреи,²⁴ изкуплението на Исус Христос не само направи Стария завет остарял, но също така възвести едно ново взаимоотношение с Бог. Например, Новия завет прие религия и направи така, че вярващите да се фокусират на лична духовна

---

²⁰ Евреи 8:7; 10:1

²¹ Евреи 8:5

²² Евреи 7:28

²³ Евреи 10:11

²⁴ Евреи 9:10

служба. Той въведе, за търсещия, религията на сърцето (вътрешна религиозна система), която замести ударението на външната религиозна активност. Трудността на посланието разкрива лична, вътрешна природа на религиозна пламенност, а не просто една външна корпоративна система на поклонение. Това по никакъв начин не заключава, че външното религиозно поведение повече не е необходимо. В същност, това заявява, че религията на сърцето ще се отрази динамично чрез начина на живот на отделната личност. Посланието и посланика трябва да станат едно. Отделния човек трябва да проповядва това, което той или тя вече са практикували.

„Това е завета, който ще направя с тях след онези дни, казва ГОСПОД: Ще сложа законите Си в сърцата им и в умовете им ще ги напиша“, 17тогава Той прибавя, „греховете им и беззаконните им действия няма да помня вече“ (Евреи 10:16-17)

Това говори, че един стар начин на водене на служение ще бъде заменен чрез промяна на персонала. Запомнете, че в момента на раздирането на завесата цялото свещенство стана излишно, тъй като Старозаветната религиозна система беше остаряла. В този момент, свещенството беше променено. В същност, промяната моментално квалифицира вярващия за офиса на свещеничеството.²⁵ Следователно, то беше възложено върху всеки вярващ, за да управлява собственото си благополучие и взаимоотношение с Бог. Разделящата стена беше съборена и всеки човек има директен достъп до Бог, чрез Исус Христос.

Мартин Лутер: Реформацията през 16-ти век

Докато не е в обсега на тази книга да се рови твърде дълбоко в теологичните беседи, в същото време е благоразумно да се направи някаква справка с великата Реформация възпламенена от Мартин Лутер през 16-ти век. Отделно от реформацията на Исус Христос, това може би ще бъде категоризирано като една от най-формулиращите реформации в историята на човечеството. В своето преследване на духовно задоволство, откритието на Лутер на стиховете, че „праведният ще живее чрез вяра“ и „спасението е по благодат чрез вяра“ прави така, че бентовете да се спукат и въвежда Църквата в свобода от религиозно робство.²⁶ Докато предизвиква голям спор и предизвиква статуквото в неговите дни, неговата реформация била реформация на теологичното съдържание на Църковните учения. Това била една удивителна реформация, която променила лицето на Европа и на света като цяло. Все пак, това не е въвело холистична реформация, която да покрие всеки аспект на същността и структурата на Църквата. На този фон трябва да се даде сериозно внимание на Апостолската реформация през 21-ви век.

Апостолската реформация и християнството на 21-век

На фона на това, което беше написано, някой може да дойде до тъжното заключение, че един голям сегмент от Църквата се е отклонил от подробния план на Новия завет, и все още живее в сянката на миналото (Стария завет). Църквата се е изродила в един стар ред, който практикува религия основана на нормите на Стария завет. Голямо наблягане е поставено на външните форми на религиозни изразявания, които са противоположни на духа на Новия завет. Тези среди са поддържани от „свещеническа професия“ на отделни личности, което е много подобно по природа на

²⁵ Евреи 7:12; 8:7-12; 10:16-17

²⁶ Евреи 10:38; Ефесияни 2:8

свещеничеството на Стария завет. Тези „свещеници“ ходатайстват в полза на масите създавайки култура на зависимост. Хората са се примирили да не могат да се приближават до Бог. Те са затворници на религиозна активност и програми, които не могат да задоволят техните духовни желания. Не е ли чудно, че „църковните сгради“ са станали „свещени гробници“, където повечето хора правят своето седмично поклонение, за да успокоят своите духовни съвести?

Въпреки това, трябва да бъде заявено категорично, че в Апостолската реформация предефинирането е донесено до служението, мястото и функцията на петкратното служение в Новозаветната Църква. Трябва да бъде направено всяко усилие за подчинение на тези дарове на служение, тъй като Самият Господ ги постави в Църквата. Те са изкусните работници или майстори, които са използвани за изграждането на Църквата на Исус Христос. Тяхната роля трябва да бъде предефинирана и върната на правилното място, което е било божествено определено за тях.

Също така трябва да посоча, че общите външни религиозни изразявания могат да бъдат едни от най-възвишените форми на поклонение, особено когато са съвместими с вътрешното състояние на вярващите, които искрено ходят в честност пред Господа. Викът за реформация не се противопоставя на служението на хората, нито на придобиването на здания места за срещи на събранията на Църквата. Обаче, той се изправя срещу и предизвиква всяка религиозна система, която се фокусира на външните религиозни форми за сметка на сърдечните религиозни въпроси оставени неоспорвани. Страстта на реформацията е да върне Църквата до религиозна чистота и индивидуално и общо.

В Апостолската реформация, предефинирането е доведено до религиозната практика на християните. Критичните анализи трябва не само да бъдат доведени до външните структури на нашите служби за поклонение, но също така и до качеството на вътрешния ни живот, който представлява основата на истинското поклонение. С други думи, цялата литургия на Църквата трябва да бъде измерена така че съдържанието на нашето поклонение (в нашите свещени сгради и извън тях) да може да бъде божествено прието като такова „в дух и в истина“.²⁷ Картината на Зоровавел измерващ завършеното здание на Храма е пророчески образ, подчертаващ темата, че завършването на сградата на Църквата на Исус Христос трябва да бъде предшествано от критично изчисляване на структурата и съдържанието на Църквата, което да увери, че това е перфектно свършена работа.

Една от критичните области, които реформацията осветява е наследената култура на обща литургия или поклонение преобладаваща в много събрания в глобалната Църква. Изглежда, че поклонението е било сведено до място на „забавление“ в един „свещен ден“ от една избрана група харизматици и много надарени личности. Това не е различно от популярната култура в днешно време, където търсенето на забавление е облика на съвременното общество. Също така е интересно да се забележи, че няма определени модели поставени в Новия завет за това как трябва да бъде оформена службата за поклонение. Изглежда, че събранията на вярващите са били повече *органически* отколкото *организирани*; въпреки че четем за техните събрания, че са се характеризирали с разчупване на хляба, четене на писанията, слушане на доктрините на апостолите, пеене, молитви, служене в дарбите и насърчаване един друг. Докато всички тези неща, а вероятно и много повече, са се срещали в тяхното общо време на общение, нямало е определена структура, която някой да може убедително да

---

²⁷ Йоан 4:24

посочи в ранната и развиващата се Новозаветна Църква. Обаче, докато това може да е случаят, заслужава си да се отбележи, че всички споменавания за поклонение²⁸ имат връзка с **личния** живот на някого, а не с **общия** живот на Църквата. Това е в остър контраст със съвременните модели за поклонение, които поощряват установени външни форми на поклонение. Без да се опитвам да бъда прекалено критичен, никой не може да направи нищо, но се подчертава факта, че тези външни форми на литургия като изпълнение и рекламаджийство, съобразени с настоящите светски стилове, фокусите на популярни групи и личности и апелирането за ритъм, стил и бийт са едни от отличителните черти, които изцяло поглъщат вниманието на голяма част християнския свят днес. Едно внимателно изучаване на живота на Давид ни запознава с модела на областта на изразните средства в поклонение. Един забележителен аспект на поклонението по негово време е бил, че то не се е фокусирало просто на уменията на хора и музикантите, а на Господа. Таланта и надаряването на музикантите не е отвлечало вниманието от Господа. Нищо от плътта не застава на пътя на Господа.

Апостолска реформация: Дефиниция на религията

Апостолската реформация е вик за това чиста религия да стане практиката на Църквата. Очевидно е от Писанията, че религия, която е „чиста“ и неосквернена, удовлетва Божието сърце. Бог е привлечен от това, което създава среда, в която се поддържа Неговата свята природа. Думата „чист“ (на гръцки *катарос*), в посланието на Яков,²⁹ има връзка с религия, която е без примеси и ясна.³⁰ В нея се намира законна и церемониална чистота, която е свободна от замърсяване и от вината на греха. Такава религия не произвежда никакво замърсяване или зацапване. Последователите не са заразени от системата.

Думата „религия“ (на гръцки *трескос*) се отнася за религиозно, набожно и прилежно извършване на божествено предписани задължения като външна служба на Бог.³¹ Тя носи идеята за външно служене на Бог, което е, външната рамка на религиозна активност. Тази дума е различна от думата „набожност“ (на гръцки *еусебуа*), вътрешна набожност на душата. Обаче, чистата религия е изразяването на организацията на вътрешния живот на някой, който е управляван от дълбока набожност и почит към Бог. Това се отразява във външността на човека и поведението му към Бог и близките му. Чистата религия няма нищо в себе си, което да осквернява. Това е такъв вид система, която изчиства вътрешно и не замърсява хората. Исус насочи язвителна атака срещу религиозното поведение, което наранява божествения ред:

8, „тези хора се приближават към Мен с устата си,

И Ме почитат с устните си,

Но сърцата им са далеч от Мен.

9, „Но напразно [курсивът е мой] Ми се покланят [курсивът е мой], поучавайки за доктрини човешките заповеди“. (Матей 15:8-9)

Христос заявява, че поклонение, което не е съвместимо с божественото изискване ще бъде сметено за неоснователно и безполезно; понеже сърцата на хората са далеч от главната цел на своето поклонение. Думата за „поклонение“ (на гръцки *себумия*) се отнася за движение на тялото, което изразява отношение на почит към

²⁸ Прочетете Деяния 16:25; Ефесяни 5:19; Яков 5:13; Ефесяни 6:18

²⁹ Яков 1:27

³⁰ Зодиатес справка 2513, стр. 1843

³¹ Зодиатес справка 2356/7, стр. 1841

нещо велико и възвишено. В това е заключена мисълта за поклонението, което е външно религиозно, но не е по-различно от култ, тъй като сърцата на хората са изпълнени със себични идеи и не са в хармония със своите външни действия. Той заявява „тези хора Ме почитат с устните си, но сърцата им са далеч от Мен“.³²

Нуждата от Реформация

Нуждата от Реформация поставя изискване върху лидерите на Църквата да прегърнат призива за промяна и да се придвижат до мястото на библейска и духовна точност. Именно на този фон аз съм използвал **Галгал** като изучаване на случая. Той дава някои от принципите, които могат да водят Църквата до мястото на духовна точност. Галгал е мястото на **ре-организиране**. Той е пътепоказател, насочващ лидерите на Църквата към основни принципи за успешен и плавен библейски преход от един стар сезон. Галгал не е само географско място в пътуването на Божиите хора, но то описва графически стратегическо духовно място в тяхното пътуване. Места като Галгал и други в Стария завет станаха „свещените места“ на юдеите. На такива места, са издигани паметници, които помагат на бъдещите поколения с безценни уроци, които могат да ги водят в тяхното странстване през живота. Тук в Галгал, може да бъде събрана изобилие от информация и да бъде използвана в настоящето духовно пътуване на Църквата на Исус Христос. Това е място, където древните граници на патриархалните бащи са видимо произнесени. Могат да бъдат извлечени уроци, от които да се учат всички поколения. На това място, сърцата на бащите (миналите поколения) и на децата (настоящото поколение) могат да се свържат и да се обединят в определяне и продължаване на целите на Бог на земята.

При Галгал е, където опитностите на лидерството на Исус Навин бяха разкрити. Също така откриваме основните принципи за градене според божествения план. В един по-широк контекст, тези принципи могат да бъдат приложени за всеки период на преход, през който църквата може да мине. Ако и когато са приложени те могат да предпазят от грешки, от ереси, от разкол и от много други изопачавания да не влязат в Църквата. В това отношение, **Галгал** може да служи като отвес за лидери, които не искат да преживеят болката от провала и разочарованието от религията в своите събрания.

Глава 2 – Галгал: Мястото на Реформация

„Тогава Господ каза на Исус Навин: Днес Аз *отнех* (курсивът е мой) египетския срам от вас“. (Исус Навин 5:9)

Името „Галгал“ няма етимология. Обаче, има общо мнение, че името означава „кръгът или колелото“.³³ Думата също може да се свърже с „кръг от камъни“. Има игра с думата, чийто корен е същия като глагола „навивам“, и по този начин се получава „отнемам“.³⁴ Очевидно е, че разнообразието на значението на „Галгал“ се простира отвъд границите на буквалното тълкуване.

Библейските учители услужливо посочват, че имената в Писанията са резервоари на духовна истина и информация. „Чрез разместването на име чрез

³² Матей 15:9

³³ Исус Навин 4:19; 5:9

³⁴ Илюстрирана енциклопедия на Библията том 2 Tenney, М.С. стр.725

взаимстване, заместване и отклоняване изследователя е въведен в място отвъд границите на неговото буквално значение. Тук е, от където извличаме безмерна духовна полза. Често, имената в Писанията са променени от глагол в метафора³⁵. Те стават фигурите на речта, чрез които потичат фонтани на духовни истини и са предавани в човешки понятия. Тяхната цел е да заведат учащия се от нещо познато към нещо непознато.

Името Галгал е пълно със значение. То представя форума за беседа с мъдростта и съвета на Божието вдъхновено Слово. Това е едно значително историческо място в историята на Израел. Мястото на божествената среща на Исус Навин е резултат от лагера наречен Галгал и станал паметник за израилтяните до „този ден“. Когато се случат такива уникални срещи, места в живота се наименуват или преименуват тъй като те хващат и предават целите на Бог чрез това преживяване. Този факт може да бъде проследен през пътуването на патриархалните бащи. Срещата им с техния Бог на специфично място и време предизвикваше значение (или промяна на името) на мястото на тяхното преживяване. Тези места накрая ставаха „свещени места“ в духовните опитности на юдеите.

Галгал: Духовна употреба

В Библията, Галгал е името дадено на няколко града с несигурно местоположение. Обаче, най-важното местоположение беше лагеруването на Исус Навин близо до Йордан. То е известно като първото място за почивка на израилтяните след като пресякоха реката Йордан, който беше разположен на източната граница на град Ерихон. Не е възможно да се определят Библейските споменавания на Галгал, до едно отделно място. Има поне от два до шест града със същото име. Интересно е, че изследвания опитващи се да установят точното географско място на различните места наречени „Галгал“ не могат да бъдат точни и убедително посочени. Обаче, споменаванията на различните места наречени „Галгал“ ясно посочват ключовата роля, която мястото наречено Галгал играя в характера на обществото на Израел. Без съмнение, то е имало дълбоко влияние върху духовната и естествената история на нацията.

Дори писанията на пророците, Амос и Осия споменават Галгал.³⁶ Амос приписва духовна важност към имената „Ветил и Галгал“. Интересно, тези две места се изразяват забележително в служението на Самуил и въвеждането на Саул като цар.³⁷ Ветил, (домът на Бога) вероятно се отнася за място на божествена среща. Това е място на откровение – точка на достъп в небесна област. Тук при Ветил, Яков, патриарха, имаше среща със страховитото присъствие на Бог и също така имаше достъп до откровението на Божията воля за него и потомството му. Срещата беше толкова велика, че той направи тържествено посвещение да построи на Бог дом в земята.³⁸ Чрез това, той искаше да улови този божествен момент и да доведе другите до подобно преживяване. Според Яков, Ветил е Божият дом и врата в небесната реалност. Тука, той също така получи откровението за Завета, в който Бог предварително беше влязъл с неговите прадеди. При Ветил, Божиите намерения и цели са ясно разкрити.

Точно както Ветил е богат със значение, така е и Галгал. Когато пророците го споменават, те споменават за място на стратегическо планиране, подготовка (въпреки

³⁵ Тълкуване на пророческото слово, Ван Джемърън, W.A. стр.74

³⁶ Амос 4:4; Осия 4:15; 9:15; 12:11

³⁷ 1 Царе 10; 11; 12; 13

³⁸ Битие 28:10

че понякога това е мястото, където злото замисляно и изградено) изпълнение. В основата си, Галгал е това място в духовното пътуване на някого, където се приемат духовни инструкции, така че Божието Царство да може стратегически и съдържателно да напредва на земята. Това е това място на отразяване, размишление и посвещение да се гради прецизно.

Въпреки че целта на тази книга не е да представи детайлно изучаване на Галгал, едно кратко изучаване ще изясни принципите събрани от „Галгал“. Както вече беше заявено, приложението на тези принципи може да води Църквата през всеки труден период на преход. В духовен смисъл, Галгал е лагера, в който Църквата трябва да обитава, преди да бъде въведена в новия сезон.

Галгал: Началото на новите начала

Галгал е мястото на лагеруване и почивка, което изразява завършването на една част в пътуването и бележи началото на нова част от пътуването. Техния маршрут беше достигнал пълен „кръг“ или орбита бележеща края на един дълъг сезон. Исус Навин и неговите хора трябваше да лагеруват в подготовка за следващата фаза в развиващия се Божий план за техния живот. Тяхното лагеруване е място на градивна почивка. Тука, Божиите хора не само си почиват, но те са „преоформени“ или „препрограмирани“, така че да могат да се приготвят за изискванията на новия сезон.

Галгал: Стратегическия център на божествена активност

Както преди беше заявено, Галгал не просто посочва някакво географско място, но символизира главно духовно място, където една нация беше стратегически развита. На това място, израилтяните бяха позиционирани, подготвени и установени за напредъка и изпълнението на божествената цел в тази специфична фаза от тяхното пътуване. Значимостта на това място се доказва от влиятелната роля, която то играе в живота на лидери като Исус Навин, Саул, Давид, Илиа и Елисей. В пророчески смисъл, то представлява Божиата крепост на земята. Ангела на Господа, главната сила, която надзирава небесната активност над Израел, беше поставен над Галгал:

„Тогава Ангела на Господа слезе от Галгал в Бохим и каза“ (Съдии 2:1).

Безспорно този стих внушава, че Галгал е *командния център* на Господа. От това „място“ Господ „бдеше“ над народа на Израел. Очевидно е, че това беше базата на Исус Навин, от която той насочваше своите военни експедиции. Повечето от неговите инструкции от Бог бяха получени в Галгал. Дори стратегията му да завладява беше развита и прецизирана тука. Това без съмнение беше организационния център на голяма част от неговите военни походи в Ханаан. Дори пророк Или използва Галгал (близо до Ерихон) като главна квартира за служението си.³⁹ От тук беше, където той започна едно пътуване, което накрая го въведе в небето.

Галгал: Място на инструкция

Един прекрасен пример за това, че Галгал е място на инструкция е този от тъжната история на издигането и падението на цар Саул от властта. След като Самуил го помаза за цар над Израел, той беше инструктиран от пророка веднага да отиде в Галгал и да чака там седем дни, за допълнителни инструкции относно детайлите на

---

³⁹ 4 Царе 2:1; 4:38

своя мандат и функция като цар над Израел.⁴⁰ *Определеното време* за инструкция беше седем дена. Еврейската дума за „определено време“ (на еврейски *моед* или *моадах*) се отнася за среща или събиране.⁴¹ Често, тя посочва определено време или място на среща *без някакво значение от целта от друга страна*.⁴² С други думи, срещата беше по-важна от необходимостта от преждевременно обръщане към нуждите на нацията, няма значение колко неотложни може да са те. Времето определено от Самуил беше времето когато Саул трябваше да се срещне с Бог и да получи своето назначаване за цар над израилтяните. Очевидно, той не беше обърнал внимание на инструкцията и само отиде в Галгал две години след като порази амонците.⁴³ Едва след като беше заплашен от нахлуване на филистимците, Саул спази „седемдневната“ уговорена среща при Галгал, но тогава вече беше твърде късно. Той не беше последвал процеса, който щеше да го отведе до трона. В действителност, той мина по един пряк път до трона без да минава през периода на реформация и реконструкция в Галгал. За жалост, неговото място на инструкция стана мястото на унищожение. Тука, той беше детрониран като цар над Израел. От този момента нататък, Саул премести своята база от Галгал в Гаваон.⁴⁴ Писанията не са записали някакво друго посещение на Саул в Галгал.

Нечувствителността на Саул в спазването на божествените уговорки може да бъде един урок за Църквата днес. Той ни учи, че без значение от това какъв може да бъде мандата на новия сезон в Бог или спешността в това той да се разпространи, не може да има активиране на божественото назначаване без Църквата първо да дойде в „Галгал“. Тука Църквата трябва да чака (седем дена) докато тя напълно разбере размера на Божието откровение за този нов сезон. Няма значение каква или колко спешна е целта, периода на търпеливо получаване на инструкция трябва винаги да предшества всяко прибързано разпространяване на мандата. Жалко е, че толкова много служения бързо раздават посланието на новия сезон без напълно да са схванали мандата на сезона. Докато посланието не е здраво въплътено в живота на отделния човек или на хората, то не може да се предава – посланието първо трябва да стане плът и да обитава сред хората преди да може да се прокламира на нациите. Посланието и посланика трябва да станат едно. Всички ние можем да научим един урок от законите на природата, че не може да има раждане на нищо без оплодяване.

Галгал: Мястото на ре-формиране

Галгал е място на ре-формиране. Не може да има влизане в новия сезон без Божиите хора да стигнат до място на реконструкция. Тука, те са стратегически поставени и подготвени за изискванията на нов сезон. Непокорството, чрез отказване да се приемат принципите на Галгал, може да доведе до това служения да останат бездейни или да станат отживели за целите за Бог за този сезон. Дори Давид преживя процеса на **реформация** при Галгал. Цар Давид си направи убежище в Галгал от своя узурпиращ властта син Авесалом.⁴⁵ Това беше най-мрачната точка в живота му и изглеждаше като че ли функцията му като цар на Израел се беше изчерпала. Племето на Юда го посрещна в Галгал и започна процеса по възстановяване на царството. Тука, те установиха една стратегия за пре-изграждане на царството от Авесалом и възвръщането на Давид за цар над нацията.

---

⁴⁰ 1 Царе 10:8

⁴¹ 1 Царе 13:8

⁴² С. Зодиатес, справка 4150, стр. 1626

⁴³ 1 Царе 11:14-15

⁴⁴ 1 Царе 13:15

⁴⁵ 2 Царе 19:15

Полето на Йордан: Мястото на преход

Духовното значение на Галгал е допълнително подчертано от нашето разбиране на полето на Йордан. Галгал е мястото *точно оттам*къ река Йордан. Без прекосяването на Йордан, никой не може да дойде до мястото наречено Галгал. В символичен смисъл, река Йордан е мястото на *преход*. Не може да има никаква **реформация** без да се мине през водите на прехода.

Тъмните води на прехода са период на сериозна подготовка за несигурното бъдеще. На такова място, един стар сезон завършва и се погребва и се ражда нов. В тази връзка, Мойсей (при река Йордан) използва Закона, за да подготви и обучи хората за предстоящото им пътуване. При Йордан, Писанията бяха тълкувани и поучавани чрез обективите на тяхната предстояща пророческа съдба. Тези аспекти в Божието Слово, които може да не са били видяни в предишното пътуване през пустинята, бяха разкрити чрез пророческите обективи на божествено откровение. Тука, фокуса на хората беше нагласен и подреден с божествената воля. Те бяха умствено и духовно подготвени за новия лидер, изискванията от нов мандат и предизвикателствата на новия пейзаж, които лежах се разпростираха пред тях.

Йоан Кръстител също използва полето на Йордан като място, за да подготви народа на Израел за прехода и настъпването на новия религиозен ред в живота. Тука, той стана един от най-мощните гласове викащ в пустинята хората да се подготвят за посещение от Бог. Той също така насочи хората към една нова лидерска структура, която щеше да замени съществуващата система. По същество, той подготви народа за непознатото и за Този, който щеше да изпълни всичко.

Не може да има никакъв преход без промяна на манталитета или на парадигмата. При Йордан се променяха манталитети и перспективи. Пустинния манталитет направи място за градския манталитет. Умовете на израилтяните бяха преконфигурирани и програмата, която някога изчисляваше техния модел на мислене беше променена. Тяхното виждане беше нагласено да вижда бъдещето и по този начин да направят необходимите подготовки за това бъдеще в техния настоящ контекст.

Прехода не е само духовно просвещаващо време, но той е също така едно мрачно и трудно време. В такова място, човек трябва да напусне познатото заради непознатото. Полето на Йордан е най-ниското място на земята, и прекосявайки придошлия Йордан човек вероятно слиза до най-ниското място в живота си. В определен смисъл, това живо изобразява една картина на всичко в живота на някой човек и служение, което се е изкривило или се изкривява. Това е мястото на смърт – мястото, където старите религиозни системи умират и парадигмите на предишния ред са съборени. През последните години, Църквата минава през период на преход. Когато прехода се извършва, има вероятност лидерството да бъде сменено. Мойсей разбра, че прехода се предхожда от смъртта на старите манталитети и, в много отношения, от необходимостта на промяна на лидерството. Когато той разбра, че неговото служение приближава края си, той грациозно подготви своя народ да приеме Исус Навин като новия лидер. Той ги учеше да приемат промените, които щяха да се случат без да се отклоняват от закона на Господа. Той вероятно разбираше, че новия план на Бог е приемственост на стария и мъдро използва Писанията, за да разкрие продължаващия план на Бог за техния живот.

Повечето лидери се страхуват от новото, понеже си мислят, че това е грубо пренебрежение и отхвърляне на старото. Това не е непременно правилно разбиране, което трябва да се приеме. Преминването през полето на Йордан, мястото на преход, в действителност не е просто място за среща, където започва ново видение, но е

продължаване на вечното видение по нов начин. Предопределения план на Бог за Църквата никога не се е променял, но Неговия *начин на действие* винаги се променя. Важно е да се запомни, че Бог гради „за поколенията“. Ето защо Той е наречен Богът на Авраам, Исаак и Яков. Лидерството на Мойсей е похвално в това, че той не само градеше за бъдещите поколения на Израел, но той разпозна времето когато неговото служение трябваше да бъде наследено от Исус Навин. Затова, на точното време, той грациозно предаде лидерската власт на него.

Лидерите трябва да разпознаят кога техния сезон в божествената програма свършва и кога да предадат властта на отговорността на своите приемници. Дори Давид, „човек според Божието сърце“, дойде до място в живота си когато загуби своята „топлина“ и трябваше апостолски да настани Соломон на трона си.

Понастоящем, има много църкви в полето на Йордан. Има размърдане на „гнездото на орела“ и отчаян вик за промяна. Пророците са декларирали Божия ум за този сезон и са насърчили Църквата да направи необходимия преход в подготовка за буквалното притежаване на божествените обещания. Ако хора, църкви и лидери не се променят съобразно с това, те ще бъдат захвърлени на място на тотална незначителност в развиващия се Божий план на земята и неизбежно ще измрат в пустинята на безплодието.

Мястото, веднага след трудния преход е Галгал. Безспорно, Галгал се отнася за това духовно място в странстването на Божиите хора, където е завършен „пълния кръг“ или „орбитата“ в тяхното пътуване. В историята на Израел, тяхното пътуване започна със 70 души, които напуснаха Ханаанската земя във време на глад. Те живяха в Египет около 400 години. Сега те се връщаха към мястото откъдето бяха тръгнали. При Галгал, те бяха божествено препозиционирани и реконструирани преди да бъдат изстреляни в нов сезон в тяхното странстване.

Галгал не е просто място на почивка, а място на реконструиране – място на реформация. То символизира точно и сериозно място в живота и преживяването на хора, служение или нация в земята. Това е място, в духа, където хората трябва да лагеруват в подготовка за следващата фаза в развиващия се Божий план за техния живот. Един сезон е завършен и скоро ще започне нов. Бог поставя нови изисквания върху Совите хора. Тука, трябва да се случи процеса на преконфигуриране.

Глава 3 – Галгал: Пророческата реконфигурация на нагласата

Тогава Господ каза на Исус Навин: „днес ще отмахна от вас египетския позор“. Затова името на мястото се нарича Галгал и до днес“. (Исус Навин 5:9)

Галгал представлява място, където умствения процес на една нация се оформя чрез гласа и волята на Бог. Едно от първите неща, които Бог прави подготвяйки нацията на Израел да завладее е „пророчески“ да реконфигурира перспективата на личната им идентичност и съдба. Това е ре-формация на структурата на мисленето на Израел. При Галгал, Бог открива желанието и плана, които Той има за *израилтяните*.

Галгал е определен момент от историята на Израел. При Галгал беше, когато израилтяните бяха информирани, че един цикъл от тяхното пътуване беше завършил. Тяхното негативно историческо минало беше изгладено и доведено до подреждане с тяхното настояще и бъдеща съдба. Процеса на освобождаване, който започна под

лидерството на Мойсей беше приключил под лидерството на Исус Навин. „Програмата за натякване“, която характеризираше поведението на народа на Израел в тяхното пътуване от Египет до Обещаната земя беше радикално завършена.

Едно изучаване на пътуването на Израел, през пустинята, разкрива неизлечимия отпечатък, който пребиваването в Египет беше оставил върху еврейския народ. Това може да бъде разбрано в светлината на трудностите и страданията, които те претърпяха в продължение на 400 години. Потискащата египетска система ги беше направила роби и беше помрачила техните животи и идентичности. „Египетския позор“ беше гравирен в душата на евреите. Тяхното схващане за предопределената съдба за живота им беше повлияно негативно.

След толкова много години на робство, при Галгал, една нова перспектива за тяхното бъдеще беше вписана в умовете им. Робството от миналите им преживявания повече не оформяше тяхното настоящо тълкуване на живота. По същество, бъдещето оформяше тяхното виждане на Бог и на съдбата им. Разбирайки своето бъдеще, техните пророчески обективи бяха изравнени и нагласени, за да могат да станат *осведомени* за Божията воля за живота им. Просвещаването на бъдещето превъзхождаше миналото им преживяване и тяхната временна настояща реалност. При Галгал, бяха сложени нови очила, за да може да се възприеме едно по-добро бъдеще. Божественото послание радикално промени издигането на хората от това да позволят на техния исторически сблъсък като роби да оформи техния манталитет. След едно такова дълго време, бъдещето повлия върху поведението им.

Пророческия глас е ръководещ

Пророческото слово върви пред хората и ги води в разбиране на пълнотата на Божиите намерения за тения живот. Един пример за това е живота и служението на Тимотей. Пророчествата освободени за Тимотей бяха компаса, който оформяше и насочваше неговото служение докато той направляваше пътя си през живота.

Това заръчване ти предавам, сине Тимотее, според пророчествата, които бяха освободени за теб, така че чрез тях да можеш да воюваш в добрата битка. (1 Тимотей 1:18)

Апостолското и пророческото освобождаване върху Тимотей беше, за да се осигури, че той функционираше в своето определено място в тялото и че ясно разбираше своите задължения. Тези инструкции бяха получени чрез пророческо влагане и апостолско „нареждане“. „*Който бяха освободени [на гръцки проаго⁴⁶] за теб*“, се отнася за това, че Тимотей е бил воден от пророческото слово освободено върху него в специфично време и място. Очевидно е, че апостолското поръчение или пророческото влагане насочват и вървят пред тези, които служат на Божиите цели. Тези инструкции им помагат да се бият правилно и също така ги водят в изпълнението на тяхната функция според божественото намерение. В същност, той получи „дарът“ чрез пророческия канал.

Не презирай дарбата, която е в теб, която ти беше дадена чрез пророчество с полагането на ръцете на старейшинството. (1 Тимотей 4:14)

Пророческото дава духовно тълкуване

---

⁴⁶ Ibid справка 4254, *проаго* – да отида преди или да вода

Една характерна черта в пророческото служение включва даване на *духовно тълкуване*, особено в ръководене на Църквата в нейното пътуване. Пророческият офис е гласът, който тълкува и по този начин прокламира Божия ум за хората. Това не означава, че вярващия няма правото на духовно тълкуване. Докато привилегиата на всеки вярващ е да знае ума и съвета на Бог, все още има малко съмнение, че офиса на пророка насърчава и изостря способността на вярващия да познава Божия ум за него ли за нея и за Неговата Църква по това време от историята.

Често предсказването (един неразделен аспект) в пророческото служение изобразява толкова видно, че има липса на наблягане на други аспекти на пророческото служение. Функцията на духовното тълкуване играе основна роля в офиса на пророческото служение. „Това е тълкуването на всичко от едно духовно становище; донасянето на духовни изводи на неща, минали, настоящи и бъдещи, пред Божиите хора, и давайки им да разберат значението на неща в тяхната духовна стойност и значение“⁴⁷.

Ключова черта в промяната на сезоните е способността на лидерите на Църквата да тълкуват Божията воля за този сезон. Функцията и природата на автентичното пророческо служение е очевидна в живота на Исус Навин. Той беше лично свързан с Божия трон и директно получи своя мандат за новия сезон през пътуването на хората. Връзката на Исус Навин с Бог осигури това той да получи водителство, насока и яснота за ума и съвета на Бог. Той трябваше да тълкува Божията воля за хората. От това можем да заключим, че тълкуването на посланието винаги ще предшества приложението на това послание.

При Галгал, Божията воля трябваше да се *интегрира* в манталитета на хората. Галгал е място, където лидерството на Църквата получава свежи директиви от Бог. Лидерите не само трябва да чуват ясно послание от Бог, но също така трябва и да го схващат, така че хората да могат да бъдат водени подходящо. Исус Навин трябваше да получи инструкции от първа ръка, които бяха присъщи на неговото божествено назначение. Той повече не можеше да ходи под сянката на славата, която среща когато служеше под лидерството на Мойсей.

Пророчеството снабдява ухо за чуване от Бог

При Галгал, беше установен форум на комуникация, така че Исус Навин да може да получава директно слово от Господа. Във всяка промяна на сезон трябва да има установяване на механизми за чуване на ясно слово от Бог. Един хроничен проблем в Църквата е, че тя е отсякла пророческия глас от събранието. Много църковни лидери са заети с това да правят неща според стандартите установени от системите на света или от традициите на миналото. Докато може да се спори, че няма нищо нередно с това да се слуша от светските системи или от традициите на миналото, трябва да подчертая, че тези „системи“ не могат да бъдат гласа на Бог за църковните лидери. Лидерите трябва да настроят ушите си за Божия глас и да чуват Божия ум за себе си и за своите хора във всеки даден сезон. Когато лидерите се провалят в чуването от Бог, те ще станат скептични за промяната на сезоните. Поради тази причина, ще има опозиция и нечувствителност към Божиите развиващи се планове.

Тези, които развият слушащо ухо за Божия глас ще получат своите божествени назначения с всички божествени ресурси и подкрепа за извършване на работата. Тези лидери стават все повече пророчески. Те изпреварват своите съвременници. Техните

---

⁴⁷ Т. Аустин Спаркс. Пророческо служение, *Класическо изучаване на природата на пророка*, Шипенсбург, PA, USA, Destiny Image Publishers, 2000, стр.2

църкви са прогресиращи, трептящи излъчващи вълнение. Те стават пионери и изследователи на нови граници в Божието царство. В резултат на това, те често са погрешно разбирани, погрешно тълкувани и неточно представяни. Все пак, те могат да се укрепят от факта, че има защита. Бог винаги оправдава верните и Той е верен на Словото Си.

Пророческия офис в петкратното служение

В този настоящ сезон, Бог възстановява офиса на пророка до неговото правилно място и функция в петкратния дар на служение.

*„И Той Самият даде едни да бъдат апостоли, **някой пророци**, [курсивът е мой] някои евангелизатори, а някои пастори и учители“.* (Ефесяни 4:11)

Исус назначи петте офиса като уникални ресурсни центрове за Тялото Му. Те бяха дадени за полза на Църквата. Всяка от петкратните дарби на служение е отличителна в това, че те са различни една от друга. Всички те са носители на божествена благодат. Петър говори за управляването на многообразната Божия благодат, или многото лица, с които Божията благодат се отразява.⁴⁸ С други думи, учениците на Христос разбираха административното разнообразие на петкратното служение в тялото на Христос. Те знаеха, че духовната природа на дарената им благодат, се определя, решава и изчислява чрез тяхното функциониране в петкратното служение в тялото на Христос.

Във връзка с това, пророка трябва да се гледа като носител на благодат, който е различен от останалите издигнати дарби на служение. Пророка носи благодат, която е божествения ресурс, който в основата си е нужен за изграждането на вярващите. Има една духовна технология в офиса на пророка, която съдейства за процеса на донасяне на общата Църква до нейния пълен и съвършен ръст на земята. Този офис също така помага на Църквата да стои свързана с „настоящата истина“ на Бог за Неговите хора в контекста на нейното съществуване.

Определяне на Новозаветните пророци

Понастоящем, офиса и функцията на пророка и пророческото служение, като цяло, са разбирани и представяни погрешно. В някои кръгове, това объркване е явно от описанието на служението на пророка. Те сравняват служението на Новозаветния пророк с това на Старозаветния пророк. Докато, по принцип, тези две функции са подобни, има разлика по начина, по който те оперират.⁴⁹ В Стария завет, пророка играеше значителна роля в историята на Израел. В Новия завет, Христос избра апостоли да изпълняват тази роля. Това показва избягване от Старозаветните времена, когато пророка играеше доминираща и мощна роля. В Новия завет, апостолите функционират видно в служението на Църквата, въпреки че пророка играе съществена част в служението на Църквата. Конър заявява, че разликата лежи във факта, че „никой Новозаветен пророк никога не е използван във водене и управление на живота на някой друг човек“.⁵⁰ Те са били използвани, за да *потвърждават* вече известната и разкрита Божия воля. Той претендира, че за Новозаветните вярващи „докато са водени от Божия

⁴⁸ 1 Петрово 4:10

⁴⁹ Прочетете книгата на Конър, К.Дж., Църквата в Новия завет, стр. 153-168 за детайлно описание на разликата в служението на пророка в Стария и Новия завет.

⁵⁰ К.Дж. Конър, Църквата в Новия завет, стр. 166

Дух, те са синовете на Бог“.⁵¹ „Да се обръщаме към пророк за насока, водителство и управление, означава да оскверняваме служението на Новозаветните вярващи, което е да имаме достъп до Бог чрез Христос, чрез Духа, Който е на разположение за „всяка плът“ в тази диспенсация“.⁵² Той продължава заявявайки, че те представят на Църквата, служението на назидание, увещание и утеха, така че Църквата да не се отклонява от предопределената Божия воля.⁵³ В този смисъл, те носят потвърждение за целите на Бог в живота на Църквата.

Докато Конър подчертава разликата между пророческия офис на Стария и Новия завет, трябва да се обърне внимание на това, че пророците в новата диспенсация не играят роля в даване насока на Църквата. Както заявих преди, пророческия офис играе значителна роля в донасянето на тълкуване и водителство за Църквата, въпреки че това може да не е толкова знаменито както беше в Старозаветни времена. Йоан Кръстител, пророк служещ между двата завета прокламира едно послание, което даваше насока и информация за настъпването на нов сезон произхождащ от Божия трон. Той даде значение на Божиите процеси на земята. В Деяния, пророците бяха освобождавани, за да подготвят Църквата за трудни времена предстоящи пред тях. Павел беше информиран от символичното действие на Агав за неговата надвиснала съдба в Ерусалим:

Когато дойде при нас, той взе пояса на Павел, върза си ръцете и краката, и каза: „така казва Святия Дух: „така юдеите в Ерусалим ще вържат човека, на когото е този пояс, и ще го предадат в ръцете на езичниците“. (Деяния 21:11)

Агав също така пророкува за надвиснал глад в света:

„И в тези дни дойдоха пророци от Ерусалим в Антиохия. Тогавата един от тях, наречен Агав, се изправи и показа чрез Духа, че ще да има голям глад по целия свят, което и стана в дните на Клавдий Цезар“. (Деяния 11:27)

Аз съм на мнение, че офиса на пророка отива отвъд назиданието, увещанието и насърчението.⁵⁴ Той също така установява посока (макар и да не е толкова видно както при Старозаветния пророк), потвърждение на божествените действия, откровение, корекция и съд. Обаче, когато пророка освобождава директиви за Църквата, трябва да има механизми да отсъждат тези неща и след това да се приема посланието. В този смисъл, пророческото слово трябва да се отсъжда и потвърждава от писаното Слово. Всяко откровение предавано от пророка трябва да бъде в съгласие с Божието Слово. *Във всички случаи, служението на пророка трябва да осветява умовете на хората с Божията воля и да ги носи до по-дълбоко взаимоотношение с техния Бог.*

„Нека двама или трима пророци да говорят, а останалите да отсъждат. 30Но ако нещо бъде разкрито на другите, които седят, нека първия да млъкне“. (1 Коринтяни 14:29-30)

Целта на Новозаветните пророци

---

⁵¹ Римляни 8:14

⁵² К.Дж. Конър, Църквата в Новия завет, стр. 166

⁵³ Ibid. Прочетете 1 Коринтяни 14:3 за допълнителна информация

⁵⁴ 1 Коринтяни 14:3

Главната цел на офиса на пророка трябва да бъде да *екипира* всеки вярващ за делото на служението. Пророците представят основно служение в Църквата, тъй като те снабдяват една рамка за съпоставяне и модели за достъп до Божия ум. Според апостол Яков⁵⁵, пророка винаги говори в името на Господа. Те говорят като заместители или представители на Господа. Те са Божиите мундщуци; следователно тяхното поведение трябва да бъде съобразено с характера и целта на Бог.

Има такива, които се придържат към „теорията на прекъсването“⁵⁶, която казва, че офиса и функцията на пророка (и апостола) е несъществуваща. Те заявяват, че служението на пророка (и апостола) са временни, преходни служения, които са станали неактивни със завършването на канона на Новозаветното Писание. Тази теория е пълна с недостатъци и не намира автентичност в Писанията. Според мен, офиса на пророка (и апостола) беше даден за изграждането на завършена или съвършена Църква. Следователно, тези служение не могат да се гледат като неактивни без църквата да е достигнала до съвършенство. Прекъсването ще се случи само когато Църквата „*дойде до единство на вярата, и на познаването на Божия Син, до съвършено мъжество, до мярката на ръста на Христовата пълнота*“.⁵⁷

Като цяло, пророка носи необикновената благодат да получава послания, които излизат директно от Божието сърце.⁵⁸ Присъствието на автентично пророческо служение освобождава в атмосферата на Църквата, благодатта да се извличат послания от Бог. Винаги когато хората са в присъствието на пророческо помазание и служение, те са динамично повлияни в „пророческо поведение“. Дори Саул, който беше неквалифициран в пророческото служение, веднага започна да пророкува, когато дойде в обкръжението на пророческа компания.⁵⁹ Пророците са Божиите техници, които изграждат сателитни чинии, така че хората да могат да улавят по-чисти послания от Божия трон. Пророците имат способността да изкачват планини, да изучават движенията на небесата, да се въвличат в лични комуникации с Господа и след това да се връщат при хората със слово от Бога. Те имат дарбата да заразяват хората, особено непосветените, със способността да чуват Божия глас за себе си и по този начин да познават Неговата воля.

Църкви и служения не могат да си позволят да се отделят от офиса на пророка. Аз твърдя, че офиса на пророка е, който стимулира вярващия да функционира в дарът на пророчеството. Това виждане, по никакъв начин не отрича или ограничава служението на Святия Дух, тъй като всяко служение в Църквата е дар на Святия Дух.

Това, което хората пророкуват е Божията предопределена цел.⁶⁰ Това означава, че всички Негови хора разбират и произнасят Неговия ум и съвет. В същност, това трябва да бъде естествената способност на всеки изпълнен с Духа вярващ да

---

⁵⁵ Яков 5:10

⁵⁶ Прочетете Джон Рутвън, За прекратяването на харизмата, *Протестантския спор за постбиблейските чудеса*, Sheffield Academic Press, 1993, за детайлно протестантско оценяване на теорията на прекратяването.

⁵⁷ Ефесяни 4:13

⁵⁸ Това виждане не означава, че пророците са единствените получатели на божествени откровение или разкрития. Вярващите като цяло могат да функционират в дарът на пророчеството, въпреки че има граници за функционирането на дарът на служение. Един прочит на Римляни 12:6; 1 Коринтяни 12:11; 14:1 ще помогне за донасянето на по-голяма яснота относно дарът на пророчеството, който е различен от издигнатия дар на офиса на пророка.

⁵⁹ 1 Царе 10:6

⁶⁰ Йоиил 2:28

пророкува.⁶¹ Павел насърчава Църквата в Солун да не „презира пророчества“.⁶² Дори Мойсей изрази пред Исус Навин желанието си всички Божии хора да бъдат пророци:

Тогавя Мойсей му каза: „Завиждаш ли за мен? О, да бяха всички хора на ГОСПОДА пророци и ГОСПОД да постави Духа Си върху тях!“ (Числа 11:29)

Бог е решил Неговите хора да ходят в съдба и цел като лично и общо познават Неговата воля за живота си и да са по всяко време, в хармония с разкриващото се откровение за напредването на Царството на земята. Божиите хора трябва постоянно да бъдат установявани в „настоящата истина“.⁶³ Пророците са техниците, които помагат във воденето на хората в достъпа им до Божията воля за техния живот. Те се характеризират забележително в обучаване на хората да чуват Божия глас за себе си и да не създават култура на зависимост от офиса на пророка за лично водителство и корекция.

Събрание или служение, които приемат пророческия офис и служение винаги ще желаят да оперират в съвършената воля на Бог. Мойсей настави Исус Навин винаги да ходи в покорство на Божието Слово. В „училището на обучение“ беше, където Исус Навин получи благодатта да ходи в мъдрост. „Той беше пълен с духа на мъдрост, защото Мойсей беше положил ръцете си върху него;“⁶⁴ При Галгал, той улови Божия ум, понеже беше отворен да слуша Господа. Той получи своите инструкции директно от Господа.

Пророческото слово оформя възгледите

Както вече беше заявено, пророческото слово предадено, играе значителна роля в оформянето на мисленето на хората. При Галгал, манталитета на израилтяните трябваше да бъде поправен. Те трябваше да се видят от контекста на божествената съдба за техния живот. Техните умове бяха изплашени от спомените от техните негативни преживявания, като слуги, в Египет. Фокуса им беше върху миналото. Манталитета на хората трябваше да бъде божествено реконфигуриран. Реконструирането на умовете на хората е основна предпоставка за всяко движение на Бог на земята. Галгал е това място на реконструкция. Все пак, не може да има истинска реконструкция на хората без „отмахване“ на миналия позор. Това бяха тези минали затруднения, провали, неуспехи, обиди, горчивини и други препятствия, които трябваше да бъдат премахнати, преди Бог да можеше да заведе израилтяните по-нататък в Своята крайна цел.

Пророческото в Апостолската реформация

В сезона на Апостолската реформация, духа и благодатта на апостолското служение поставя спешно изискване за Църквата точно да тълкува и превежда Словото на Господа. Изострянето и възприятието на ума на Църквата не може да се случи без благодатта и помазанието на пророческото служение. Това помазание има една необикновена способност да води хората до разбиране на Божията воля за настоящия сезон. Чрез даването на прозрение на Църквата за бъдещето, цялото ѝ поведение се

---

⁶¹ Деяния 2:17-18

⁶² 1 Солунци 5:20

⁶³ 1 Петрово 1:12

⁶⁴ Второзаконие 34:9

направлява. Възприятия се променят, речника се пречиства и моделите на поведение се променят съответно.

Когато хората видят плановете на Бог, те желаят да знаят как да участват в тях. Едно много добро приложение за това е Старозаветния принцип извлечен от „съглеждането на земята“. Например, Мойсей беше божествено инструктиран да отдели дванадесет съгледвача от единадесетте племена на Израел и да ги изпрати да съгледат Ханаанската земя.⁶⁵ В тази история, е установен един библейски принцип: *Бог не може да даде на Своите хора нищо (въпреки че Той е Бог) без първо да им го разкрие. След като са видели това, което Той иска да им даде, те имат избора или да приемат или да отхвърлят дара Му.*

В своето духовно приложение, „съглеждането на земята“ е пророческата способност на Църквата да вижда в предопределената Божия воля за живота си и тогава да избере да сътрудничи с божественото намерение или да го отхвърли. Приемането означава нагаждане или покорство на Божията воля. В резултат на това, всичко, умствено, физическо и духовно, трябва да бъде приспособено към божествената воля. Поради тази причина, може да се каже, че пророците са като „съгледвачи“, които улавят виждане за Божия ум и после подготвят Църквата за неговото развиващо се откровение.

Пророческия дух винаги предшества раждането или зачеването на нови неща от небето. Гласът е, който подготвя утробата за семето, което да я осемени. По време на етапа на зачеване, той надзирава процеса на растеж на развиващото се „семе“ в утробата. След раждането, той води растящото бебе докато волята на Бог се активира на земята. Един пример за това са родителите на Йоан Кръстител, Захарий и Елисавета. Те бяха пророчески избрани и подготвени за раждането на най-великия човек, който щеше да живее на земята.⁶⁶ Разкриването на Божията воля предшества въвеждането на Неговата воля. Той първо *обяви* плановете Си на Захарий, преди Елисавета да беше оплодена. Пророческото откровение напълно описва ролята, която техният син щеше да играе в изкупителната история. Те съответно се съгласиха. Мария е друг случай за изучаване на някой, който беше приготвен за едно от най-невероятните преживявания в историята. Като девица, Мария се съгласи да носи божественото семе в утробата си, въпреки негативните социални последици.

Илия и Йоан Кръстител представят на Църквата един изключителен модел за ролята и функцията на пророческото служение. Те също така предават духа на настоящия сезон на Апостолска реформация. И двамата са споделяли подобни конфигурации на благодат, което дава израз на призива за реформация. Те са действали в кризисни моменти от религиозната история – време, което е било банкрут на духовните „неща“. Тяхната благодат и призив са били да се конфронтират със злите неправилни религиозни системи, които са давали неточно определение на духовността за своите последователи. Религиозните структури в техните дни били замърсени от гадателските и магически практики на езичниците. Религията, в тяхното време, включвала поклонение на много богове, което покварявало откровението за Яхве.

Илия е началото на пророческия офис със *заветен прокурор* в смисъл, че той обвини Божиите хора за измяна и утеша остатъка с надеждата за Божието царство. Той донесе „пророчески съдебен процес“ срещу царя и нацията. Те бяха обвинени за провала си да се подчинят на заветните очаквания.⁶⁷ Илия оформи курса на класическите пророци. Пророческото послание на класическите пророци включва

⁶⁵ Числа 13:1-33

⁶⁶ Прочетете Лука 1:5

⁶⁷ 3 Царе 18:21

изявяване на Божия законен процес срещу Неговите хора, обявяване на съдби, призив за покаяние и прокламиране на добрите новини за Божието спасение. Всички пророци, от Илия до Йоан Кръстител, споделят едно общо послание на съд срещу себичността и надежда за всички, които копнеят за Неговото царство. Те подготвят хората да се покаят и преживеят трансформация чрез духа, и да се радват на благословенията на царството. Йоан Кръстител беше последната част от този пророчески поток.⁶⁸

Божествения мандат и на Илия и на Йоан Кръстител беше да „подготвят пътя“. И двамата насочиха посланието си към царя (Ахав/Ирод) и към нацията. Те се стремяха да „отрежат корена на дървото“ или на системата вместо да донесат козметично пренареждане. Олтара за поклонение на Ваал и сложната мрежа от фалшиви пророци трябваше да бъдат напълно унищожени. Ахав и неговата жена Езавел натовариха Илия с отговорността да събори „високите места“ на идолопоклонство въведено от Еровоам и по този начин да ги увековечи. Йоан беше отговорен за обявяването и подготвянето на нагласите на хората за една от най-революционните реформации, които да бъдат преживяни в юдаизма. И двете тези служения пристигнаха в определен етап от Божието взаимодействие с човечеството с пресен мандат от Божия трон. Техните служения действаха от „пустинята“ или „Йордан“. Те са основни играчи на божествената сцена натоварени с отговорността да бъдат „моста“ за хората, по който да прекосят „Йордан“ в един уникален период на преход в тяхната духовна и естествена история. И двамата бяха отговорни за отвеждането на Църквата отвъд Закона на Мойсей. Доверяването на техните служения предава и призовава в Божието Царство ниво на „насилване“ не преживявано в развиващите се цели на Бог. Пророк Исая дава подходящо описание на тези две служения и помазанието, което ги оформяше.

„Утешавайте, да, утешавайте народа Ми!“ Казва вашия Бог.

„Говорете утешително на Ерусалим, и извикайте към него, че воюването му свърши, че беззаконието му е простено; защото той е получил от ръката на ГОСПОДА двойно за всичките си грехове“.

Гласът на един викащ в пустинята: „Пригответе пътя на ГОСПОДА; направете през пустинята магистрала за нашия Бог. Всяко поле ще се напълни и всяка планина и хълм ще се издигнат; кривите места ще се изправят и неравните ще станат гладки;

Славата на ГОСПОДА ще се разкрие, и всяка плът заедно ще я види; защото устата на ГОСПОДА говориха“. (Исая 40:1-5)

Реформаторските служения се появяват във време и място в живота на хора, който е пълен със смърт, инерция и глад. Те са съсредоточени върху промяна на операционната система на сърцето, така че целта и поведението на хората да бъде завинаги „утешено“. Думата „утеха“ (на еврейски *нахам*⁶⁹) описва физическото и духовното състояние на хората. „Утеха“ описва физическото показване на вътрешните чувства на човек, обикновено „скръб, стенание, да съжалява, или да диша тежко“. Тя предава промяна на сърцето или на разположението; промяна на целта или промяна в поведението на някого. Също се превежда като „покаяние“ в много преводи. Реформаторите се борят да донесат утеха от болката, дискомфорта и духовното осиромашаване на хората. Те осъзнават факта, че само промяна на „сърцето“ може да

⁶⁸ Уилем А. Ван Джемерън, Тълкуване на пророческото слово, Тълкуване на пророческата литература на Стария завет, стр. 28. Зондерван, 1990.

⁶⁹ С. Зодиатес, справка 5162, стр. 1635

донесе истинска утеха на хората. В този смисъл, „сърцето“ се разглежда като вътрешната операционна система, която конфигурира, регулира и установява моделите на поведение в религиозната система.

Така, пророческото помазание се прицелва в сърцето на религията. То се насочва към всяка неточност с надеждата да доведе хората до място на духовна утеха. Главната мотивация на пророческото е да създаде път за връщане на Господ Исус Христос в и към Неговата Църква. Те често работят в пустинята на безплодие и изолация – те са „гласовете викащи в пустинята“. Поради тази причина, може да се твърди, че пророческото винаги предшества апостолското служение. В Апостолската реформация, благодатта на това динамично измерение на пророческо служение е явно видима. Това е сравнено с пророческата декларация, че „Господ ще изпрати духа на Илия“.⁷⁰ Мнозина, които възвестяват Апостолската реформация описват силни белези на духа на Илия. Те участват в програма за строене на мостове, подхранвайки духа на бащинство и подкрепяйки култура на равенство в Църквата. Те стоят на различни места в обществото и се конфронтират с неточните и небиблейски практики в Църквата и в обществото.

Глава 4 – Галгал: Установяването на апостолски хора

1И когато целият народ беше преминал напълно Йордан, ГОСПОД говори на Исус и каза: 2Вземете си дванадесет мъже от народа, по един мъж от всяко племе, за да ги заповядайте, като им кажете: Вдигнете си дванадесет камъка оттук, от средата на Йордан, от мястото, където краката на свещениците са стояли твърдо, и ги занесете със себе си и ги оставете на мястото за пренощуване, където ще пренощувате тази нощ. 4Тогавата Исус повика дванадесетте мъже, които беше определил от израилевите синове, по един мъж от всяко племе. 5И Исус им каза: Преминете пред ковчега на ГОСПОДА, вашия Бог, в средата на Йордан и вдигнете всеки от вас по един камък на рамото си, според броя на племената на израилевите синове, за да бъде това за знак между вас. Когато в бъдеще синовете ви попитат и кажат: Защо ви са тези камъни? — тогавата да им кажете: Понеже водите на Йордан бяха отсечени пред ковчега на ГОСПОДНИЯ завет. Когато той преминаваше Йордан, водите на Йордан бяха отсечени. И тези камъни да бъдат за спомен на израилевите синове завинаги. 8И израилевите синове направиха така, както Исус заповяда, и вдигнаха дванадесет камъка от средата на Йордан, както ГОСПОД говори на Исус, според броя на племената на израилевите синове, и ги занесоха със себе си на мястото за пренощуване, и ги положиха там. 9А Исус изправи дванадесет камъка в средата на Йордан, на мястото, където бяха стояли краката на свещениците, които носеха ковчега на завета; и те са там и до днес. (Исус Навин 4:1-9)

Дванадесет мъже, всеки представител или лидер на племената на Израел, взеха дванадесет камъка от коритото на Йордан и ги поставиха при Галгал. Това символично действие служеше като възпоменание, което разказваше историята на бъдещите израилеви поколения за това как Бог е довел техните бащи през реката Йордан, за да ги установи като суверенна нация в една чужда земя. Дванадесетте камъка, по всяка вероятност, символизираха и сочеха към формирането на „един специален народ на

---

⁷⁰ Малахия 4:5-6

земята, който щеше да бъде осветен и управляван от божествена конституция.⁷¹ За да изгради Бог нова нация на земята, Той ще установи Своето праведно Царство и ще върне всичко при Себе Си. Дванадесетте камъка поставени от дванадесетте човека постановиха модела за бъдещите поколения да изучават как Бог изгражда Своите цели на земята. В този смисъл, Галгал може да научи църквата на много принципи, които са приложими за нашето разбиране на природата и функцията на апостолското служение.

Преди да изследваме служението на апостолите (и апостолските хора), има определени наблюдения събрани от Галгал, които ще дадат ценно проникновение в разбирането на настоящия сезон, в който Църквата влиза:

Първо, дванадесетте мъже бяха инстуркирани да отидат в Йордан и да преместят дванадесетте камъка само *след като целия народ напълно* е преминал реката.⁷² Подразбира се идеята, че целия народ първо е трябвало да премине или да *направи преход* в новата диспенсация преди камъните да могат да бъдат взети от Йордан. С други думи, процеса на изграждане можеше да започне едва когато цялата нация беше преминала в новия сезон. Очевидно е, че нищо не може да се стори по време на наводнение или в период на преход. Полагането на основите, в живота на Църквата, може да се случи след като трудния процес на преход е завършен.

Второ, избирането на представителите от всяко племе беше знак за *единството* на племената. Това говори за обединяването на дванадесетте племена работещи в хармония под Божието командване във изпитващи обстоятелства (прелялата река), чрез вземането на камъните от Йордан и поставянето им на мястото им за стануване. От това, можем да заключим, че единството без съмнение е едно важно изискване в процеса на подготовка за това, което предстоеше на нацията. Това категорично загатва факта, че разделените хора ще бъдат пречка за ефективното осъществяване на божествените намерения във всеки един сезон. Няма съмнение в моя ум, че липсата на единство забавя инерцията на Божиата воля да се развие на земята. Обаче, апостолското служение представено от дванадесетте, демонстрира тимовия дух необходим за синергично изграждане на целите на Бог на земята.

Трето, камъните бяха вети от мястото, където „краката на свещениците бяха стъпили здраво“.⁷³ Вероятно изглежда, че същите камъни, върху които свещениците стояха непоклатимо бяха взети от бурният и наводнен Йордан, за да служат като възпоменание за бъдещите поколения на Израел. Чрез това, ние можем да заключим, че камъните, които снабдиха твърда основа, върху която да стоят свещениците и да носят Ковчег на Завета в придошлата река, щяха да станат „образец“ на основата, която щеше да бъде използвана за изграждането на Божиите хора на земята. От тази гледна точка, изплува свидетелството, че „водите на Йордан бяха отсечени пред ковчег на ГОСПОДНИЯ завет. Когато той преминаваше Йордан, водите на Йордан бяха отсечени. И тези камъни да бъдат за спомен на израилевите синове завинаги“.⁷⁴ За всички намерения и цели, може да се твърди, че принципите на Бог се носят на раменете на тези осветени личности, които са основали живота си на канарата на Неговото слово. Тези доказани принципи са, които са издържали изпитите на живота, които ще бъдат основата, върху която Божиата нация ще се изгради. Апостолите носят тези принципи за Църквата на Исус Христос.

Духовното значение на числото дванадесет

⁷¹ Изход 19:5

⁷² Исус Навин 4:1

⁷³ Исус Навин 4:3

⁷⁴ Исус Навин 4:7

Човек не може да изучава Писанията без да стигне до виждането, че има логична употреба на числата, което придава духовни истини. Конър ловко твърди: „Бог е имал нужда от чудесната *номерация* и ние трябва да разберем Неговата употреба на числата“.⁷⁵ Обаче, един учаш се трябва да бъде осведомен предпазливо да направи всякакъв опит, за да остане в границите на разумната употреба на числата, когато тълкува Писанията.

Въпреки всичко, при Галгал, е очевидно, че избора на дванадесетте мъже носещи дванадесетте камъка предава божествен принцип, който почти сигурно разкрива своето пълно значение в Новия завет. В това число, се намира бъдещото функциониране и служение на апостолите (и апостолското служение) в Църквата. Числото „дванадесет“ е символ за управление, власт и апостолска пълнота⁷⁶. То се отличава видно в нацията, в изкупителната история на Израел и в пророческите отнасяния към Новия Ерусалим, Божият град (Откровение 21-22).⁷⁷ Многото загатвания на числото дванадесет, *символично* сочат към структурата на основните служения в Църквата, редът на управление на Бог в Неговото царство и Неговата суверенна власт в творението. Освен това, Исус подчерта този принцип в назначаването на дванадесетте апостола. Докато се дава малко допълнителна информация за тези лица в целостта на новозаветните Писания, традицията на Дванадесетте е последователно подчертана и поддържана. От това можем да заключим, че *личностите* в Дванадесетте не бяха толкова забележителни колкото *принципа*, с който се споменава числото Дванадесет. Едно детайлно изучаване на дванадесетте апостола ще разкрие, че те функционираха в относителна неизвестност. Писанията относно тях или техните точни служения дават малко информация след възнасянето на Исус.

Изглежда, че докато има последователно споменаване на Дванадесетте, детайлите за всеки един от Дванадесетте не бяха толкова важни. По този начин се предава възгледа, че е имало опит да се запази традицията на Дванадесетте повече отколкото да се запази идентичността на всеки от тях. Наблягането не е на личностите, а на символичното значение на принципа, представен от числото „дванадесет“. В тази връзка, може да се твърди, че принципа на дванадесетте е бил по-важен в предаването на идеята за божествено управление (или структура) на всичко, което Бог гради (или е градил) на земята.

Поради тази причина може да се спори, че апостолското е директно свързано със специфичен замисъл, модел или ред, който трябва да бъде божествено установен на земята. Говоря за този принцип като градене *апостолски*, който е, лидери (или хора), които са упълномощени от Господа с мандата да градят стриктно според разкрит небесен модел. Те са под властта на „изпращача“ и не могат да се отклоняват от първоначалния план. Така че не може да има подобрене на този план.

Стария завет изобилства с примери за хора градящи апостолски. Ной построи ковчега според небесния замисъл.⁷⁸ Мойсей щателно следваше подробните инструкции на Господа в построяването на скинията и сложната религиозна система на Юдаизма.⁷⁹ Соломон внимателно следваше записаните планове предадени му от баща му Давид.⁸⁰

⁷⁵ Конър, К.Дж., Тълкуване на книгата Откровение, стр. 164

⁷⁶ Конър, К.Дж., Църквата в Новия завет, стр. 141.

⁷⁷ Ibid. Кевин Дж. Конър обширно очертава Служението на апостолите и значението на числото дванадесет в Писанията.

⁷⁸ Битие 6:22

⁷⁹ Изход 25:40; Евреи 8:5

⁸⁰ 1 Летописи 22:5; 1 Летописи 28:11-19

Дори Илия възприе апостолския принцип, когато поправи олтара като нареди дванадесетте камъка.⁸¹

Очевидно, различните програми за градеж записани в Стария завет са сенки и образци сочещи към „нацията“, „града“ и „народа“, който Святия Дух изгражда чрез жертвеното дело на Исус Христос на земята. Посланието на Апостолската реформация призовава петкратните служители да градят Божия Дом според „модела“. Пророк Езекиил беше инструктиран да опише модела на Неговите хора за построяването на Неговото вечно обиталище.

„сине човешки, опиши храма [дома] на израилевия дом, за да се засрамят заради беззаконията си; и нека измерят строежа му.

И ако се засрамят за всичко, което са вършили, им покажи очертаванията на храма [дома] и устройството му, и изходите му, и входовете му, и всичките му очертавания, и всичките му наредби, и всичките му очертавания, и всичките му закони; и ги напиши пред тях, за да пазят всичките му очертавания и всичките му наредби, и да ги изпълнят“. (Езекиил 43:10-11)

Определяне на апостолското служение

Офиса на апостола (като това на даровете на петкратното служение) беше основан от Исус Христос за полза на Църквата⁸². Тези дарове на петкратното служение (на гръцки *домата*⁸³) в действителност са отражение на природата на дара (Христос) към Неговото тяло (Църквата). В технически смисъл, даровете на петкратното служение разкриват „материала“ на дарбите дадени за нуждите на Църквата. Именно в тази връзка, офиса на апостола трябва да се гледа като притежаващ специално дарена благодат (както ще бъде и с останалите дарове от петкратното служение) за специфично функциониране в Тялото на Христос. Обаче, трябва да се заяви, че Христос не основа йерархична система на служение, а категории на власт, които да действат като слуги в Негова полза за изграждането на Неговите хора на земята. Служението на апостолите не само установява представящата власт, но също така действително носи Христос на Църквата. Отхвърлянето на тези, които са изпратени от Христос е равносилно на това Самият Христос да бъде отхвърлен.⁸⁴

„Който приема вас приема Мен, а който приема Мен, приема Този, който Ме е пратил“. (Матей 10:40)

Гръцката дума използвана за апостол в Новия завет е *апостолос*. Тя предава следното значение: „някой изпратен“ или „да действаш като посланик или пратеник“⁸⁵. Това са упълномощени посланици носещи специфично послание или мандат от царя. Вероятно най-близката дефиниция за апостол в Стария завет, която разширява Новозаветната дефиниция, е *малакх*.⁸⁶ Тя се отнася за някой, който е бил изпратен като депутат, посланик или вестител. В Стария завет, когато Бог прави изпращането, това (*малакх*) може да се отнася за ангел, пророк, свещеник или учител. В общ смисъл това винаги се отнася за посланик, представляващ изпращача, в официални преговори или в

⁸¹ 3 Царе 18:31

⁸² Ефесяни 4:7-16

⁸³ Ефесяни 4:7-8

⁸⁴ Лука 10:10-12

⁸⁵ С, Зодиатес. *Речник за изучаване на думи*. Справка 652. Стр. 238

⁸⁶ С, Зодиатес. *Учебна Библия с ключови думи*. Справка 4397. Стр. 238

някаква специална мисия. Друга паралелна дума за *апостолос* може да се намери в равинския термин *шаллах*. И двете споделят едно и също значение. В равинските кръгове, се казва, че: „представителя на някой човек е като самия него“; и че представителите действат замествайки доверителя.⁸⁷

От тази дефиниция, можем да заключим, че служението на апостола се определя от уникално взаимоотношение с изпращача и е поробено на волята и желанието на този, който изпраща. Офиса на апостола е отличително разкрит. Те са били уникално приспособени към Христос, така че да могат да Го представляват в собствената си личност. В тази връзка, може да се твърди, че те действат в личността на Самия Господ. Следователно достойнството и стойността на апостола не лежи в него самия, а в този, който изпраща. Истинските апостоли не поставят своя дневен ред и амбиции над тези на господаря. Те се отказват от правото да се самоопределят и се предават на посоката на своя Бог. Тяхното послание и действия са свързани помежду си, като по този начин се наслаждават и упражняват голяма власт.

Разясняване на апостолското служение

Дванадесетте мъже, които носеха камъните от реката, осветиха значителната роля, която служението на апостолите играе в раждането, установяването и растежа на църквата. Галгал ни учи, че дванадесетте мъже „се приготвиха“ за изпълнението на целта на Бог на земята.⁸⁸ Исус каза, че Той „ще изгради Своята Църква“, но простият факт е, че Той използва хора, за да гради.⁸⁹ В началото на служението на Исус, беше възприет един избиращ процес, който доведе до избирането на дванадесетте, които щяха да станат Негови апостоли и градители на Неговата църква.

Понастоящем, глобалната църква е свидетелка на появяването на апостоли, които носят, от Йордан, основните принципи и стратегии за градеж на една нова нация на земята. В тях, се намират богатта и мъдростта на майстори строители, които смирено ще учат и водят хората в това да строят правилно. Те са предсказанията изпратени от Бог, които носят, на цялата Църква, камъните на свежи откровения, които са древните отличителни белези установени преди основаването на земята. Според Павел, апостолите и пророците са били надарени с богат, за да дешифрират тайните, които са били скрити за предишните поколения.⁹⁰ Те имат отговорността да носят просветления за Църквата относно волята и съвета на Бог. Те гарантират, че строгите библейски процедури се изпълняват в строежа на Божия дом.

Кевин Конър заявява, че в последните дни ще има видимо свидетелство за хиляди апостоли на земята, които ще бъдат моделирани според модела на Павел. Тези апостоли ще имат „характера, квалификацията, откровението и служението, които Павел имаше“⁹¹.

„Има едно теоретично учение, че в последните дни, Църквата отново ще бъде водена от апостоли, някои от които ще „отпаднат“ (като Рувим от 12-те синове, и Юда от 12-те апостола), за да станат антихриста на последните дни. Една такава апостолска колегия ще бъде съставена от езически апостоли от различни раси. Подобни учения са основани на символиката на 12-те звезди бележещи църквата на последните дни (Откровение 12), и значението на 24-те стареи от Откровение (12

⁸⁷ К.К. Барът. Белезите на апостола. The Cato Lecture 1969. Стр. 13

⁸⁸ 1 Коринтяни 3:9

⁸⁹ Матей 16:18

⁹⁰ Ефесяни 3:5

⁹¹ Конър, К.Дж. *Новозаветната Църква*, стр. 145-146

апостола в първите дни и 12 в последните). Очевидно, ние се нуждаем от хиляди апостоли, за да осъществим съвършенството на църквата и евангелизирането на света. Но също така е страхотно и много вълнуващо да помислим за това, че точно както църковната епоха започна с 12 юдейски апостола водещи основно юдейската Църква, Епохата ще завърши с 12 (или някакво символизиращо число) езически апостола водещи предимно езическата Църква. Такива апостоли ще бъдат една много специална категория, и могат да бъдат събрани заедно единствено от Самия Бог“.⁹²

Докато, това, което той казва отваря вратата за спор, никой не може да направи нищо освен да признае окаяното състояние на Църквата и нуждата от автентично апостолско служение, което да възстанови божествения ред сред Божиите хора. Безспорно, отсъствието на апостоли в служенията и събранията е вероятно една от причините за неправилното и нефункционално състояние на глобалната Църква. Историята изобилства с примери за странни видове здания, които са изкривили картината за съвършеното здание, което Бог е предопределил за Свое обиталище. Човек трябва да си зададе въпроса дали главната причина за погрешните модели и желания се приписва на отсъствието на апостолската благодат в Църквата. Ако следваме модела на Писанията, тогава трябва да обобщим, че без благодатта на апостола, винаги ще има объркване бушуващо над точната природа на детайлите на Божия план за Неговия дом. Следователно, от основна необходимост е, лидерите на събранията да идентифицират благодатта на апостола в Църквата и да установят заветно взаимоотношение с тях, така че те да могат да бъдат от полза за местното събрание.

Апостолски стълбове

Има едно пророческо заявление предадено от дванадесетте мъже, които освен това, че донесоха дванадесетте камъка от Йордан, също така взеха дванадесет камъка от Галгал и ги поставиха в Йордан. Чрез това действие, те вероятно сочеха към един бъдещ ред на управление, който трябваше да бъде божествено установен. Тези „камъни“ предават ясна картина на Новозаветната Църква за един бъдещ ред, където Бог ще изгради една нова нация на земята, която ще се съобрази с образа на Христос. Петър говори за тези хора като за „живи камъни“ съградени в духовен дом, които ще принесат духовни жертви приемливи за Бог чрез Исус Христос.⁹³

Бог изрично инструктира Своите слуги да строят олтари, градове и храма използвайки дялани камъни. Има много духовни загатвания за употребата на камъни. Дори Соомоновия храм беше построен с цели камъни.⁹⁴ Мойсей заяви, че Закона беше написан на дванадесетте камъка.⁹⁵ Камъните символизируют дванадесетте племена на Израел. На тези камъни, Божията конституция отразяваше божествените закони, които управляваха цялата юдейска нация. Принципите на тези закони бяха да помогнат на хората да се съобразят с небесния начин на живот.

В Стария завет, има много примери за Божиите методи на градене. Един такъв пример е, че Бог гради Своя дом като първо изрязва Своите стълбове. В Притчи, ясно е заявено, че мъдростта строи дома като изрязва своите стълбове:

*Мъдростта построи дома си,
Тя изгради седемте си стълба; (Притчи 9:1)*

---

⁹² 92 ibid

⁹³ 1 Петрово 3:5

⁹⁴ 3 Царе 6:7

⁹⁵ Второзаконие 27:1

Камъка, който Яков използва за *възглавница*, който по-късно беше помазан с масло и наречен *стълб*, е един от най-пророческите образи, подчертаващ значителната роля, която стълбовете играят в Писанията и в построяването на Божия дом.⁹⁶

И този камък, който поставих като стълб (курсивът е мой) ще бъде Божий дом, и от всичко, което ми давах аз със сигурност ще Ти дам десятък“. (Битие 28:22)

По всяка вероятност, това е споменаването, което Исус направи, когато заяви: „на тази канара ще съградя Моята Църква“.⁹⁷ Следователно, е очевидно, че Бог гради Своята Църква със стълбове и камъни.

Еврейската дума „*матцебах*“, за стълб, се отнася за „нещо, което е поставено на място или изправено“.⁹⁸ Корена (на еврейски *нацаб*) на тази дума е свързан с идеята на поставянето на нещо или на някого на определено място. Тя изобразява различни състояния на стоене, често в позиция на власт. В Псалмите, тази дума (*нацаб*) дори описва Божието стоене в събранието.⁹⁹ От тези думи можем да приемем, че Бог, чрез хората, които поставя на стратегически места в Църквата, Самият Той стои в позиция на власт над Своята Църква. С други думи, може да се каже, че Бог стои в Своя дом чрез хората, които Той поставя на различни постове на служение.

Съвременните църковни лидери трябва да бъдат осведомени за принципите извлечени от този пример: *не може да има осъществяване на нов ред или структура в техните събрания, без първо да се стремят да идентифицират и развият хората, които ще бъдат стълбовете в събранието.* Тези стълбове ще държат „зданието“ да не падне по време на изпитания. Много лидери, импулсивно, въвеждат нови структури в своите събрания без да осъзнават, че хората са структурата на Божията програма за градеж. Следователно, наложително е за лидерите *да изграждат хора*, а не само програми поддържани от хора. Това са хората, които са взети от Йордан и са били оформени от творческата ръка на Господа. Те отразяват написаното Слово на Господа на плочите на сърцата им и по този начин са станали Словото на Господа за новия сезон.

Дванадесетте апостола бяха Неговите стълбове.¹⁰⁰ Те носеха на раменете си товара на Господа за Неговата Църква. Стълбовете са живописен начин за описване на начина, по който Бог е избрал да стои посред Своите хора. *Бог стои в събранието чрез стълбове.* Следователно, лидерите трябва да изпълнят своите задачи като идентифицират тези хора, които носят помазанието да бъдат стълбовете в различните служения на събранието. Дори Исус оформи Своите стълбове, дванадесетте апостола, преди да съгради Църквата Си. *Лидерите трябва да следват този пример като първо избират своите стълбове преди да се стремят да градят събранията си.* Такива хора трябва да имат маслото на помазанието върху себе си, за да извършат своите отговорности в събранието. Те не могат да бъдат новаци или хора, които лесно се олюляват от предизвикателствата, които могат да срещнат.

Един от начините за избирането им е като установим дали те са истински синове (ученици) на този, който ги води. Тимотей беше истински син на Павел, в това, че можеше да му бъде поверена отговорността и грижата за Църквата в Ефес. Павел

⁹⁶ Битие 28:18-22

⁹⁷ Матей 18:18

⁹⁸ С. Зодиагес. Справка 4676. и 5324. Стр. 1743

⁹⁹ Псалм 82:10

¹⁰⁰ Галатяни 2:9

знаеше, че той нямаше да се отклони от това, което беше апостолски и пророчески упълномощен да прави. В определен смисъл, стълбовете често са духовните синове на лидера, в това, че те носят и отразяват семето на бащата (смето е видението на Господа за Неговата Църква в специфичен контекст). Синовете отразяват образа и характера на своя духовен баща. Един благочестив лидер ще познава своите синове чрез семето, което те носят. Дори великият цар Давид разви и установи царството си заобграден от синовете си.¹⁰¹

Тези стълбове поддържат Божия храм. Ако няма стълбове, тогава зданието ще залитне и ще падне. Самсон подчерта това, когато събра всичката си сила, за да събори стълбовете на филистимския храм, съответно унищожавайки филистимските богове и хората в храма.¹⁰² За да се произведат такива стълбове в местното събрание, трябва да бъде включен сериозен стремеж да се наставляват хората. Вероятно има много програми, които могат да развият хората, но аз бих желал да предложа три програми: *откровението, връзката и поколенията*.

Процеса на наставление в *откровението* е свързан с пълното откриване на всичко, което някой получава директно от Господа. Това е предаването на изцяло новото откровение на Бог за служението. Лидерите трябва да разкриват на своите синове, всичко, което са получили директно от Господа. Не трябва да има нищо скрито.

Обръщането към *връзката* е практически укрепване на служението представено от начин на живот, който може да се подражава. Лидерите трябва да демонстрират, на своите синове, един пример, който те да желаят да преследват. Тяхното послание трябва да бъде в съответствие с начина им на живот.

Граденето за *поколенията* включва патриархалната практика на предаване и прехвърляне на отговорност за приемственост на божествената цел на земята. В това, лежи плавното предаване на щафетата на поколение, което вярно ще запази волята на Бог на земята.

Апостолски основи

Чрез слагането на дванадесетте камъка в лагера, беше установен един божествен принцип, който да следват бъдещите поколения. Те предаваха едно апостолско послание за градене: *Всичко, което Бог гради се гради на твърда основа*. Дома, който Бог конструира е установен върху Христос, твърдата основа. Исус заяви, че Той ще съгради Своята Църква върху „канарата“ на изповедта на Петър. Когато Петър изповяда това: „Ти Си Христос, Синът на живия Бог“, което беше изявление чрез откровение, беше направена изповед, че Христос, Логоса, беше възплъщението на Бог.¹⁰³ Буквално, това загатва, че Църквата на Исус Христос ще бъде основана на Словото на изповедта на Петър, т.е. върху твърдото Слово, сигурния и изпитан скъпоценен основен камък, Божият Храм, ще бъде съграден.

Една определена черта на служението на апостола (и пророка) в Новия завет е свързана с „основите“:

„бивайки съградени върху основата на апостолите и пророците, Самият Исус Христос е главният крайъгълен камък“ (Ефесяни 2:20)

¹⁰¹ 1 Летописи 18:17

¹⁰² Съдии 16:28-30

¹⁰³ Матей 16:16-18

Този стих може да бъде тълкуван по различни начини, като всеки един предава важна истина. Това изявление олицетворява очевидната истина, че посланията на истинските апостоли по всяко време са съсредоточени на Христос. По същество, Христос е основата, върху която те градят основата на Църквата. Апостолите, които изпратени от Бог не проповядват нищо друго освен евангелието на Христос и Неговото Царство.¹⁰⁴ Те не привличат вниманието към себе си, а към този, който ги изпраща. Ако някой апостол привлича вниманието към себе си, тогава такъв човек определено не е изпратен от Бог, а търси лична слава. Документите за самоличност на автентичното апостолско служение не се стремят само да издигат и да прославят Бога, но също така демонстрират начин на живот на истинско и праведно живеене.¹⁰⁵

Освен това, този стих не означава, че апостолите и пророците полагат основи както е в традиционната идея за основаване на църква, която се поддържа от мнозина в мисиологични кръгове. Напълно е ясно в Новия завет, че не всички апостоли (и пророци) основаваха църкви. Обаче, ясно е, че всички те играеха съществена роля в установяването на вярващите и събранията в основните принципи, доктрини и истини на Новия завет. Те поставят основа на зданието, така че да може да бъде построена надстройката. Следователно би изглеждало, че служението на апостолите беше да установява основните принципи в операционната система на ума на вярващия, така че когато е активирана, да ги регулира и води в живеене за Христос. Павел заяви, че той строеше като мъдър майстор строител, „той положи основата, а друг градеше на нея“:

„Според Божията благодат, която ми беше дадена, като мъдър майстор строител, аз положих основата, а друг гради на нея. Но нека всеки да внимава как гради на нея“. (1 Коринтяни 3:10).

Пътуванията на Павел разкриват метода, който той използваше в установяването на вярващите. Това включваше функцията на „утвърждаване“ или укрепване на събранията във вярата. Той правеше това оценявайки техните силни и слаби страни, и по този начин им служеше съответно. Всяка неправилна „основа“ беше изобличена и се справяше с нея.

От друг изглед, апостолите са духовно надарени с благодатта или способността да полагат основните (или елементарните) принципи на вярата в сърцето на вярващия. Те имат тази уникална благодат да посадят „семето“ на Божието слово в утробата на вярващия, така че когато е заченато това да роди Христос. Дванадесетте камъка вероятно имат връзка с принципите на Божието слово инсталирано в сърцето на вярващия. В тях, се намира мъдростта и съвета на Бог, които регулират и влияят на начина на живот на вярващия.

Апостолска мъдрост

Друга значителна характеристика на апостолското служение е употребата на мъдрост като „майстор занаятчия“ в изграждането на Божиите процеси на земята. Петкратните лидери са насърчени да включват Мъдрост като главен занаятчия в техните програми за градене. „Мъдростта строи къщата“.¹⁰⁶ Мъдростта играеше активна и съществена роля в сътворението на всичко.¹⁰⁷ Мъдростта е „главното нещо“ във всяка програма за градеж на Бог. Божиите строители трябва да строят под

¹⁰⁴ 2 Коринтяни 11:4; Галатяни 1:8-9

¹⁰⁵ Йоан 7:16-18

¹⁰⁶ Притчи 9:1

¹⁰⁷ Притчи 8:30

водителството и надзора на Мъдростта. Сложните детайли на Божиите замисли и остроумни изобретения могат да бъдат достигнати чрез Мъдрост.¹⁰⁸ Строителите, употребени за построяването на Мойсеевата скиния, бяха облечени със страхотна мъдрост. Тези работници, които са използвани са надарени занаятчии, които са специалисти в различни полета на действие свързани с божествените изисквания. В Захария, ни е дадена една уместна дефиниция за „занаятчията“.¹⁰⁹ Те са високо надарени работници използвани за различни специализирани задачи в конструирането на Божиите хора. В Новия завет, апостолите са описани като надарени занаятчии, които имат помазанието на „мъдър майстор строител“.¹¹⁰ Тяхното очертания на благодат е да носят Божиите закони и да ги инсталират в живота на хората, така че живота им да отразява образа на Христос на земята. Служението на Павел е един отличен пример за занаятчия, който се е фокусирал на построяването на Божия дом на земята.

Тези в петкратното служение трябва да се фокусират на „изграждането на хора“, а не на техните програми и на техните собствени „църкви“. Църковните лидери трябва да разпознаят всеки член от тяхното събрание като „жив камък“, който съставлява надстройката на Божия дом на земята. Трябва да има преместване от простото фокусиране на изграждане на голямо събрание, което не е нищо по различно от тълпа от хора. Трябва да бъде донесена обратно ценност за всеки член от събранието. Наблягането трябва да бъде насочено към това как всеки „жив камък“ може да бъде подготвен чрез чука на Божието слово и после да бъде стратегически поставен да функционира в служението си и призиванието си в Тялото на Христос. Църквата трябва да бъде придвижена от Гай (купчина камъни) до Ветил (Божий дом направен от камъни).

Апостолската реформация приема, че това е сезона, в който Бог възстановява благодатта на апостола обратно в нейната правилна позиция в Църквата. Чрез апостолското служение, мерителната линия е поставена, за да се премери домът построен за Него. Бог използва апостоли, за да измери Своя дом, и по този начин да го върнат към първоначалния му замисъл. Крайната цел на божествената воля е да донесе пълнотата на Христос в Църквата. Апостолите играят основна роля в предаването на уникално надаряване с благодат за Църквата. Те правят това, като полагат усилия точно да изградят Христос във всеки вярващ. Ако едно събрание няма местен апостол сред себе си, тогава те трябва да направят всяко усилие да се идентифицират и да се свържат с този дар на служение от по-голямото Тяло на Христос. Правейки това, те няма да се лишат от тази благодат и по този начин ще се наслаждават на ползата от това да са сигурни, че градят правилно. Ние научихме от нашето изучаване на Галгал, че избраните мъже се подготвиха, за да носят камъните от река Йордан и ги поставиха като възпоменание в лагера. В този сезон, хора от пълна неизвестност са издигани от Духа на Бога с апостолска благодат, за да водят процеса на изграждане на „свършен човек“ на земята.

Глава 5 – Галгал: Мястото на обрязване

---

¹⁰⁸ Притчи 8:12

¹⁰⁹ Захария 1:20-22

¹¹⁰ 1 Коринтяни 3:10

Галгал

2В онова време ГОСПОД каза на Исус: „Направи си кремъчни ножове и обрежи пак израилевите синове втори път“. 3И Исус си направи кремъчни ножове и обряза израилевите синове на Хълма на кракокожията. 4А това е причината, поради която Исус ги обряза: целият народ, който излезе от Египет, от мъжки пол, всичките мъже, годни за война, измряха в пустинята по пътя, след като бяха излезли от Египет. 5Защото целият народ, който излезе, беше обрязан, но целият народ, който се роди в пустинята по пътя, при излизането им от Египет, не беше обрязан. 6Защото израилевите синове ходиха в пустинята четиридесет години, докато целият народ, мъжете годни за война, които излязоха от Египет, се довършиха, защото не послушаха ГОСПОДНИЯ глас; на които ГОСПОД се закле, че няма да ги остави да видят земята, за която ГОСПОД се беше закле на бащите им, че ще ни я даде, „земя, където текат мляко и мед“. 7И Исус обряза синовете им, които Той издигна на тяхно място; защото бяха необрязани, понеже не ги бяха обрязали по пътя. 8И когато целият народ беше обрязан докрай, останаха на местата си в стана, докато оздравяха. (Исус Навин 5:2-8)

Галгал е мястото и сборището, където Бог инструктира Исус Навин да обреже народа на Израел втори път. Едно цяло поколение от необрязани израилтяни, които бяха родени в пустинята, трябваше да преживее болезнения процес на обрязване, като по този начин да потвърди своята обща идентичност като народа на Бог. Писанията ясно заявяват, че поколението, което напусна Египет беше обрязано, но поколението, което беше родено в пустинята не беше. Чрез процеса на обрязване, те отрязваха с „каменни ножове“, „нечистотата“, тъй като само „обрязани“ хора можеха да изпълнят Божието намерение. По този начин, старата природа беше „премахната“ и те посветиха живота си на Бог и на Неговите развиващи се процеси.

В този процес е загатната идеята, че една необрязана нация не можеше да започне процеса на систематично завладяване на Ханаанската земя без първо да съблюдава, потвърждава и отразява изискванията на Завета направен между Бог и техният патриарх, Авраам. Значението на ритуала на обрязването е подчертано от искането Исус да обреже хората в едно такова неподходящо място като Галгал. Щеше да излезе, че мястото на реконструкция трябваше да бъде същото място за освещаването и обновяването на Завета; изобразявайки един народ, който живееше чрез божествена конституция. В духовен смисъл, „синовете“ на Израел, които бяха обрязани „втори път“, изобразяваха прераждането на нацията – една нация беше родена за нов сезон в историята. Обрязването беляза тяхната обща идентичност и ги отличи от народите по света. Това говори за Божията собственост и лидерство над Неговите хора и тяхната обща цел.

Израилтяните бяха обрязани с „кремъчни ножове“, които представляват, ножове направени от камък изсечен от планината. Духовно (и метафорично), това може да се отнесе към Божията ръка пишеца божествените принципи в сърцата на Неговите хора. Те бяха установени да живеят живот, който отразяваше небесната култура и променен начин на поведение в един враждебен и зъл свят. Пророк Еремия споменава за обрязването на сърцето и неговото приложение, което отива отвъд хирургическа процедура:

*Обрежете се за ГОСПОДА
и отмахнете кракокожието на сърцата си,
юдови мъже и ерусалимски жители,
за да не излезе яростта Ми като огън*

*и да гори неугасимо
поради злината на делата ви.* (Еремия 4:4)

Обрязването: Постановление на един древен принцип

Тук при Галгал, беше постановен един древен духовен принцип, като по този начин беше укрепен завета направен между Бог и Неговия народ. Според Битие, ритуала на обрязването беше символичен физически белег, който изобразяваше завета направен между Бог и Авраам, основателя и патриархалния баща на израилтяните.¹¹¹ Чрез Завета, беше постановено божествено обещание, даващо на Авраам и на потомците му властта да наследят Ханаанската земя и по този начин да се квалифицират да бъдат учредени като „свят“ народ на Бог.¹¹² В това отношение е, че Авраам беше инструктиран да „пази (на еврейски – *шамар*) завета“ или „да надзирава и упражнява голяма грижа за него“; като по този начин запазва значимостта на това свещено действие в живота на хората.¹¹³ Следователно, обрязването не беше само физическо действие, но също така беше символичен начин за напомняне на еврейския народ на тяхната отговорност „да обръщат внимание на задълженията на Завета“.¹¹⁴ Бог очакваше евреите да „спазват“ изискванията на Завета, като по този начин уверяваха, че той е станал една съществена част от живота им.

Обрязването: Печат на благословения

Печата на обрязването върху Авраам потвърждаваше божественото одобрение върху един безупречен живот живян пред Бог. Той също така беше гаранцията за даряването на благословения върху всичките бъдещи поколения, които следваха неговия образец пример. Праведното живеене беше необходимо условие, позволяващо правото на влизане в божествените привилегии. Всичко противоположно на това, правеше невалидно това право на привилегия. В посланието към Римляните, е поставено подчертаване върху праведното живеене вместо просто да се носи някакъв физически белег върху тялото.¹¹⁵ Авраам спечели репутацията да бъде праведен дълго преди да беше обрязан. Правейки това, той изпрати ясно послание, че внимателното и праведно живеене е печата на един обрязан живот в очите на Бог.

Обаче това блаженство само за обрязаните ли е, или и за необрязаните? Понеже казваме, че на Авраам вярата се счита за правда. 10Как тогава му се счита? Когато беше обрязан ли, или необрязан? Не когато беше обрязан, а необрязан. 11И той прие знака на обрязването като печат на правдата от вярата, която имаше, когато беше необрязан, за да бъде той баща на всички, които вярват, макар и необрязани, за да се счита и на тях правдата, 12и баща на онези обрязани, които не само са обрязани, но и ходят по стъпките на вярата, която нашият баща Авраам имаше, когато беше необрязан. (Римляни 4:9-12)

Забележително е, че Авраам получи ангелските новини за предстоящото раждане на Исаак, сина на обещанието, едва когато той обряза себе си (на 99 годишна възраст) и всичките мъжки в дома му.¹¹⁶ Един период от 24 години вече беше изминал

¹¹¹ Битие 17:1-14

¹¹² Битие 17:8

¹¹³ С. Зодиатес, справка 8104, *шамар* означава „да надзиравам или да упражнявам голяма грижа за нещо“

¹¹⁴ С. Зодиатес: справка 8104, стр. 1671

¹¹⁵ Прочетете Римляни 4:9-12

¹¹⁶ Битие глава 18

откакто Авраам напусна Ур Халдейски, в търсене на обещанието, дадено му от Бог.¹¹⁷ Все пак, той получи промяната на името си от Аврам на Авраам едва когато обряза дома си. От това, може да се заключи, че ритуала на обрязване беше един важен фактор в активирането на Божието обещание. Този факт е, който провокира въпроса: *Може ли да е така, че виждането на пълната активация на обещанията в живота ни става само след като публично отразим един живот на пълно предаване на Бог, който носи белега на божествена собственост?*

През целия Стар завет, ритуала на обрязване играеше ключова роля в живота на еврейския народ. Те не можеха да напредват в Божиите цели без да поддържат изискванията на завета. Изглежда, че ритуала на обрязване (и неговото духовно приложение) е основен принцип, който определяше дали някой можеше да има достъп до божественото благоволение и изпълнението на божествения мандат. Както отбелязахме, ритуала на обрязване предшестваше действителното завладяване на земята. Исус Навин беше инструктиран от Бог да обреже нацията при Галгал преди да ги поведе във военно завладяване на земята.

Дори Мойсей не беше освободен от това да приложи ритуала на обрязване върху семейството си.

А по пътя, в страноприемницата, ГОСПОД посрещна Мойсей и искаше да го убие. 25Тогава Сепфора взе остър камък и обряза краекोजието на сина си, хвърли го в краката му и каза: Наистина ти си ми кръвен младоженец. 26След това ГОСПОД се оттегли от него. Тогава тя каза: Кръвен младоженец! -- поради обрязването. (Исход 4:24-26)

Мойсей свръхестествено беше получил мандат от Бог, на планината Хорив, да се върне в Египет и да освободи еврейския народ от робство. Докато той и семейството му пътуваха към Египет, Бог се срещна с Мойсей и „се опита да го убие“. Сепфора, съпругата на Мойсей, се намеси като обряза сина си, в отговор на страшната среща, която съпруга ѝ имаше с Бог. Нейната намеса спря Божия гняв и спаси съпруга ѝ от сигурна смърт. Това беше едно кръвно действие, което дава дълбок духовен закон: *Никой не може законно да откликне и да изпълни божествения мандат на нов сезон без да се осигури, че „домът му“ е съблюдал и изпълнил изискванията на ритуала на обрязване.* Божествени призив върху нечий живот, без значение от това колко свръхестествена е срещата, не може да бъде напълно активиран докато този индивид (и всички, които са свързани с мандата на този индивид) не носят печата на обрязването.

Обрязването: Белег на божествена собственост

Ритуала на обрязване изобразява божествена собственост и живот напълно осветен за Бог. Това става „отличителен белег“, който бележи и отделя народа на Израел от другите народи в света и изобразява завета направен между Бог и Неговия народ. Чрез махането на краекोजието, беше предадено едно послание на света, което е, че семето на Авраам е осветено за Бог и че те са Неговото общество на земята. Израилтяните се бяха отделели или изключили от всяка връзка с Египет или системите на света. Това символизира съществуването на едва Свята нация, която получава своята култура и конституция за живеене от една по-висша наредба – начин на живот, който накрая ще, победи системите на света и ще установи праведното царство на Бог на

---

¹¹⁷ Битие глава 12

земята. Това общество възприело божествената конституция, което ги отделило от тези, които не били в завет с Бог. Те показали на народите един по-добър начина на живот.

В действителност, завземането на земята не била главната цел на божествения план. Трябвало да има по-голяма мотивация. Бог искал израилтяните да покажат един по-добър начин на живот на всички народи – начин на живот съобразен с небесните ценности. Чрез ценностите на това царство, Той щял да подчини земята и да я върне обратно в святостта и мира. Ако на израилтяните просто им беше дадена някаква земя, за да им бъдат задоволени желанията, тогава това щеше да бъде още едно безполезно упражнение на груба божествена несправедливост. *В това отношение аз се замислям за целта на всеки нов сезон, ако поддръжниците на сезона не отразяват и не въвеждат, на земята, по-висш и по-добър стандарт на живот.*

Обрязването: Любов към Бог

Очевидно, обрязването е нещо повече от просто един физически белег. Мойсей свърза обрязването с такъв живот изцяло посветен на Бог:

И ГОСПОД твоя Бог ще обреже сърцето ти и сърцата на потомците ти, за да обичате ГОСПОДА вашия Бог с цялото си сърце и с цялата си душа, за да живеете. (Второзаконие 30:6)

Мойсей даде духовно приложение на обрязването с единствената цел да доведе хората до място да *обичат* Бог с всичко, което имат. Сърцето, което изобразява нематериалната и вътрешна природа на индивида, трябва да бъде напълно посветено на Бог. Обрязването, като физически акт, трябва да отразява един страстен начин на живот на абсолютна любов към Бог. Такава „любов“ (на еврейски *ахаб*), води след себе си „пламенно и страстно влечение на ума и нежна привързаност в същото време“¹¹⁸ Обвинението срещу Църквата в Ефес беше, че те се бяха отклонили от първата си любов.¹¹⁹ Докато Христос съдебно разглеждаше делата на тази църква и ги намери достойни за похвала, Той също така ги смъмри за това, че са изоставили първата си любов към Него. Техните дела не бяха мотивирани от любов, а от мания за резултати. Те не изобразяваха плода на обрязаното сърце и затова се оказаха недостатъчни.

„А юдеин е този, който е вътрешно такъв, и обрязване е това, което е на сърцето, в Духа, а не в буквата, чиято похвала не е от хората, а от Бога“. (Римляни 2:29)

Потвърждението на посветения или на обрязания живот не може просто да се извлече от общото мнение, а само от божественото одобрение. В божествената икономика, печата на обрязването върху дадено събрание потвърждава божествената наслада. Няма абсолютно никакво място за самостоятелна похвала или престорена форма на благочестие. Само Бог може да даде Своето одобрение. ***Във всеки нов сезон, успеха не трябва да се измерва чрез постиженията или апостолските дела на някого, а чрез качествената и страстна любов на човека към Бога.***

Обрязването: Свят живот

Трудно ми е да обърна внимание на темата за обрязването без зонирването на свят и чист живот живян в присъствието на Господа. Святостта е начин на живот, който

¹¹⁸ С. Зодиатес, справка 157, стр. 1708

¹¹⁹ Откровение 2:1

просто не може да бъде сведен до незначителност във всеки нов сезон на Бог. Писанията са изложили, в детайли, изискванията за влизане и активно участие в присъствието на Бога. Без да съблюдава физическа, морална и духовна чистота не е възможно за Църквата (в което и да е движение на Бог) да влезе в святото присъствие. Катастрофата, която беше съсредоточена върху двама от Аароновите синове, Надав и Авиуд е пример в това отношение.¹²⁰ Тяхното пренебрежение да обезпечат церемониалния протокол в приближаване до Божието присъствие доведе до това да бъдат погълнати от „чужд огън“. Те умряха пред Господа. Безбожието осквернява Божията святост и причинява избухване на божествен съд. Това е причината за вмъкването на законите за чистотата в Стария завет.¹²¹ Тези закони преди всичко инструктират и водят хората в опасността от приближаване към Бог по начин, който е в противоречие с Неговата свята природа. Точната детайлна структура (на скинията и храма) и стриктното придържане към процедурата (от свещеника при функционирането в тези структури) поставя ударение на святата природа на Бог.

Обрязването: Прераждането на една нация

Галгал е мястото, където нацията беше родена отново (за втори път). Те трябваше да стоят в Галгал докато бъдат направени „едно цяло“ (на еврейски *чайах*¹²²). Значението на тази дума „чайах“ предава картината на „раждането на една нация“, което означава, една нация е родена или преродена. В този контекст, може да се каже, че обрязването изобразява смъртта и възкресението на нацията, която сега живееше под свръхестествената сила на Бог.

Безспорно, една характерна черта за промяна на сезоните е появяването на ново поколение хора. Това е поколението, което беше родено в „пустинята“. Обаче, от тях се изискваше да бъдат обрязани преди да бъдат годни за отговорностите и привилегиите, които новия сезон възвестява. Трябваше да има махане на „старото“, ако щеше да има прегръщане на „новото“. Това е покривалото на плътта, което пречи да се погледне в надвисналите цели на Бог за тяхното поколение. Сърцата им трябваше да бъдат оформени и осветени за Бог. Това включва повторно изброяване на святите изисквания, което е предварително условие за буквалното завладяване на земята. Царския закон на Бог трябваше да бъде ясно разбран и възприет преди те да притежават обещанието.

Ритуала на обрязване е една кръвна и болезнена процедура и това също така включва период на изцеление. Галгал не е само мястото, където хората са обрязани, но той е и мястото, където хората трябва да бъдат изцелени. *Църковните лидери трябва да осъзнаят, че техните хора не могат ефективно да отидат по-надалеч в своето пътуване без първо да ги доведат до мястото на сериозно конфронтиране на нещата в сърцата им, които заразяват живота им.* Това е време на старателна самоанализа, поставяща изискване за отричане от греха.

„В Него бяхте също и обрязани с обрязване извършено без ръце, като съблякохте тялото на греховете на плътта, чрез обрязването на Христос, изпогребани с Него в кръщението, в което бяхте и възкресени с Него чрез вяра в действието на Бог, който Го възкреси от мъртвите. 13И вас, които бяхте мъртви в прегрешенията си и

¹²⁰ Числа 9:15-23; Левит 16:23

¹²¹ Левитските закони за чист и нечист, чистота и нечистота бяха изложени подробно за израилтяните след смъртта на Надав и Авиуд. Те бяха вмъкнати, за да учат Израел, че изявеното присъствие на Бог посред тях може да бъде поддържано единствено чрез свят живот.

¹²² С. Зодиатес. Справка 2421, „Чай“ – В своя буквален смисъл, това означава да „живея отново, да живея, да се наслаждавам на живот, да възвърна, да освежа и да изградя наново“.

Галгал

необрязването на плътта си, Той съживи с Него, като прости всичките ви престъпления“. (Колосяни 2:11-13)

Църковните лидери трябва да учат хората си безмилостно да побеждават греха „чрез обрязването на Христос“. Хората са насърчавани да показват характера на Христос във всеки аспект на живота си.

И сте облекли новия човек, който се подновява в познаване по образа на Този, който го е създал, нкъдето няма грък или юдеин, обрязан или необрязан, варварин, скит, роб или свободен, а Христос е всичко и във всичко. 12И така, като Божи избрани, свети и възлюбени, облечете се с чувства на милост, благост, смирение на ума, кротост, дълготърпение, 13като си претърпявате един на друг и един на друг си прощавате, ако някой има оплакване против някого; както и Господ е простил на вас, така прощавайте и вие. 14А над всичко това облечете се в щедрост, която свързва всичко в свършенство. 15И нека в сърцата ви царува Божият мир, за който и бяхте призвани в едно тяло; и бъдете благодарни. 16Нека Христовото слово да се вселява във вас богато; с пълна мъдрост се учете и се увещавайте с псалми и химни, и духовни песни, като пеете на Господа с благодат в сърцата си. 17И каквото и да вършите със слово или дело, вършете всичко в Името на Господ Исус, като благодарите чрез Него на Бог и Бащата. (Колосяни 3:10-17)

Павел допринася много за нашето разбиране и приложение на значимостта и ролята на обрязването в Новия завет. Според Павел, физическия ритуал на обрязване не прави юдеите законни членове на Божието семейство.

„Защото не е юдеин онзи, който е външно такъв, нито е обрязване онова, което е външно, на плътта“. (Римляни 2:28)

За Павел, обрязването е вътрешен белег разкриващ един посветен живот живян пред Бог. Това е един живот на отделяне от светската култура. Човек не е християнин или юдеин чрез някакъв външен белег, а чрез вътрешен живот, ходещ безупречно пред Бог. Както по-рано беше заявено, печата на обрязването върху Авраам беше белега на един безупречно живян живот и ходене пред Бог.

Във всеки даден сезон, трябва да има едно цяло поколение от вярващи, които да прегръщат завета на Бога чрез демонстрация на благоразумен живот. Църковните лидери не могат да се въвлекат в божествения мандат или публично да прокламират посланието на нов сезон преди да се осигурят, че то се е оформило в техните събрания и служения.

Именно в тази връзка Павел разглежда обрязването като духовен белег, който характеризира и разделя Божието общество от останалата част от света. Павел учи, че дълбочината и качеството на начина на живот на вярващия утвърждава и узаконява твърдението на даден човек за принадлежност към Божието семейство.¹²³ Той твърди, че членството на човека не се определя от спазването на някаква ритуална процедура, а от живот изобразяващ новородението.

Защото в Христос Исус нито обрязването нито необрязването е от някаква полза, а новото създание (курсивът е мой). (Галатяни 6:15)

---

¹²³ Галатяни 6:15

Обрязването: Потвърждава проповядването послание

Нашето утвърждаване като Божии служители е в примера, който живеем пред тези, които ни съдят. Доказателството за обрязан живот се *вижда* чрез качеството на живот живян пред Бог и хората. Трябва да има физическа проява на общност, която пленява и отразява един динамичен начин на живот, който е съвместим с посланието прокламирано от това общество. Белезите на обрязване се отразяват в един образцов начин на живот, който е в пълна хармония с божествения закон. Един благоразумен живот оправдава Божия закон в очите на скептиците и в същото време освобождава вярващия от това да бъде съден от същия закон. Съвместимостта между проповядването послание и проповядващия посланик е основна предпоставка за всяка форма на свидетелстване.

Един ценен урок от Галгал е, че лидерите на Църквата трябва да изградят и да създадат общества основани на качество, а не просто на количество. Хората не се наричат просто християни като приемат Христос в живота си, но като демонстрират начина на живот на Христос на земята. Печата на обрязването е даряването на Божието благоволение върху вярващия основано върху живот, който изобразява посланието на Христос на земята. С други думи: *Не може да има прокламиране на посланието докато то не се е въплътило във вярващите един по един, и общо като цяло.* „Словото трябва да стане плът и да обитава между нас“.¹²⁴ Когато събранието стане „модел“¹²⁵ на посланието, тогава народите са привлечени от тези, които са негови вестители.

Тогава какво е предимството на юдеина или каква е ползата от обрязването? 2Много, във всяко отношение. И първо, защото на тях се повериха Божиите слова. 3Тогава какво? Ако някои бяха неверни, тяхната невярност ще унищожи ли Божиата вярност? 4Да не бъде! Но нека признаваме, че Бог е истинен, а всеки човек – лъжлив, както е писано:

„За да се оправдаеш в думите Си и да победиш, когато се съдиш.“ (курсивът е мой). (Римляни 3:1-4)

В Новия завет, ритуала на обрязването е преведен в контекста на християнската опитност. Това също е бил един от водещите спорове, които почти са разделили цялата Църква. На първия апостолски съвет на ранната Църква, въпроса бил решен и това донесло определение за разбирането на Църквата относно обрязването.¹²⁶ Тук било прието, че в Христос, нямало разделителна стена между юдеи и езичници, тъй като Бог бил очистил (на гръцки *катарзис*) техните сърца чрез вяра. Това изяснило посланието, че в Христос няма дискриминация. Нямало нито обрязани нито необрязани – всички, които са приели Христос в живота си са били обединени чрез Него и се наслаждавали на едни и същи облаги.

Обрязването и Апостолската реформация

Апостолската реформация е мотивирана от желанието да види „съвършен човек“ направен по образа на Исус Христос на земята. Този „човек“ е общ човек, което означава, че това е Тялото на Христос. Принципното послание на обрязването в Новия

---

¹²⁴ Йоан 1:14

¹²⁵ С. Зодиатес. справка 5179, *тупос*, образец, пример или модел – съставен елемент от това, което все още трябва да се вижда.

¹²⁶ Деяния 15:9-11

завет предава идеята за *направянето* на „един нов човек“ чрез кръвта на Исус Христос.¹²⁷ Вярващите повече не са отчуждени от Бог, а са „съграждани със светиите в Божието домочадие“.¹²⁸

Посланието за обрязването разрушава стените на разделение и създава една нова идентичност за вярващия. То е белег за комплексната природа и единство на тялото на Христос. Обрязаните, без значение от раса или цвят, са членове на Божието домочадие. Те са основна част от една нова нация на земята. Следователно, всяка форма на разделение трябва да бъде конфронтирана и радикално елиминирана от Църквата на Исус Христос.

Лидерите трябва да положат всяко усилие, за да изградят ценностната система на Бог във всеки член от своето събрание. Сърцата трябва да бъдат оформени да живеят според праведните изисквания на небесния ред. Следователно, ето го призовава да „обрежем сърцето или да махнем кракожието на сърцето“.¹²⁹ Кремъчните ножове отсечени от Скалата са хирургичните инструменти използвани за обрязване на сърцето. Този „каменен“ инструмент представлява *принципите*, изрязани от вечното Слово (Логоса), което е, Канарата на нашето спасение. Тези божествени принципи са „скрити“ или инсталирани в сърцето на вярващите, така че, техният живот е регулиран да служи на Господа и да не съгрешават срещу Него. Следователно е наложително да се запомни, че святият начин на живот в съгласие с божествените изисквания е изявения плод на едно обрязано сърце:

И ГОСПОД, твоят Бог, ще обреже сърцето ти и сърцето на потомството ти, за да обичаш ГОСПОДА, своя Бог, с цялото си сърце и с цялата си душа, за да живееш. (Второзаконие 30:6)

Лидерите не могат водят своите хора към Божията цел без да осъществяват „програма на обрязване“. Това е премахването на теоретичното от действителното. Обрязаните са тези, които са получили Божието одобрение. Потвърждаването на живота на вярващия издига вярващия до мястото да стане Божието предсказание на земята.¹³⁰ Те са били упълномощени с привилегиата да декларират Божието Слово. Без благоразумен начин на живот, носителя на посланието няма да бъде оправдан в очите на зрителя.¹³¹ За Божието послание се съди според благоразумния начин на живот на посланиците. Дори Исус беше „дяконос“ (служител) на обрязването заради Божията истина, за да потвърди обещанието дадено на бащите.¹³²

„И аз казвам, че Исус Христос стана Служител на обрязаните заради Божията истина, за да утвърди обещанията, дадени на бащите“. (Римляни 15:8)

Силата на божественото обещание беше определена от представянето на живот, който удостоверяваше залог направен от Бог. Павел предизвика поведението на Петър, който наруши своето взаимоотношение с „необрязаните“ езически християни в присъствието на своите „обрязани“ юдейски братя.¹³³ Павловата точка на раздор беше

---

¹²⁷ Ефесяни 2:11-22

¹²⁸ Ефесяни 2:19

¹²⁹ Еремия 4:4

¹³⁰ Римляни 3:1-25

¹³¹ Римляни 3:4

¹³² Римляни 15:8

¹³³ Галатяни 2:16

основана на библейския факт, че ако Божия посланик нарушава духа и посланието на Христос, тогава това понижава Христос да бъде класифициран като „служител на греха“.¹³⁴ *Църква, която проповядва послание без видимо да го демонстрира в един прецизен начин на живот, е фалшива.* Автентичността на вярващите съставя една истинска апостолска Църква.

„като знаем, че човек не се оправдава чрез дела по закона, а само чрез вяра в Исус Христос, ние също повярвахме в Христос Исус, за да се оправдаем чрез вяра в Христос, а не чрез дела по закона; защото чрез дела по закона няма да се оправдае нито едно същество. 17Но ако ние самите, търсейки да се оправдаем чрез Христос, пак сме били намерени грешници, тогава Христос на греха ли е служител? Да не бъде!“ (Галатяни 2:16-17)

В посланието до Филипчаните, Павел предупреждава срещу „фалшиво обрязване“.¹³⁵

Защото ние сме обрязаните, които служим в Божия Дух и се хвалим с Христос Исус, и не се уповаваме на плътта. (Филипяни 3:3)

Съблюдаването на Божиите заповеди е решително изискване за угаждането на Бог в служението на Църквата.¹³⁶ Очевидно, покорството на Божието Слово е поставено по-високо от физическия външен белег или знак.

Обрязването е нищо и необрязването е нищо, а важното е пазенето на Божиите заповеди. (1 Коринтяни 7:19)

Този сезон задава търсеция въпрос: Възможно ли е да се излезе от Египет, но въпреки това покривалото на Египет да остане върху сърцето? На този фон, обрязването може да бъде определено, като този болезнен процес на силно конфронтиране и справяне с нещата в сърцето и вътрешния живот на всеки вярващ в Христос; така че от един вътрешно живящ живот, Христос да може да бъде ясно разкрит на земята. Това е един агонизиращ процес и единствено кремъчният нож на Божиите святи закони и божествени принципи може да махне покривалото на плътта.

В Апостолската реформация, посланието за обрязване призовава за преглеждането на принципите на Авраамовия завет, където предварителните условия за един триумфиращ и успешен живот са ясно очертани. Чрез справяне с нещата на сърцето и организацията на вътрешния човек може да бъде изпратено послание в света от един живот напълно посветен и притежаван от Бог. Запазената марка на апостолските хора се намира в начин на живот напълно предаден на Бог.

Посланието на Апостолската реформация, призовава за побеждаване на всяка вражеска система на управление, която стои в опозиция на волята на Бог на земята. Апостолското помазание е освободено, за да изкорени силите на тъмнината и да установи царство на светлина. Обаче, хора, които не са различни по характер и поведение от света не могат да извършат това. Всеки вярващ, който се стреми да бъде съществена част от Божиите намерения за последното време трябва да носи на себе си

---

¹³⁴ Галатяни 2:17

¹³⁵ Филипяни 3:3

¹³⁶ 1 Коринтяни 7:19

символа на обрязването. По този начин, те декларират васална зависимост и притежание от Бог. Чрез силово премахване на краекожието на плътта от техния живот и демонстрирайки това чрез жива вяра в Бог, те правят декларация за света, че са посветили живота си напълно на Бог. Премахването на краекожието от техните „сърца“ описва един свят живот живян напълно за Бог.

Глава 6 – Галгал: Празника Пасха

Докато израилевите синове бяха на стан в Галгал, направиха Пасхата на четирнадесетия ден от месеца, привечер, в равнините на Ерихон. (Исус Навин 5:10)

Израилтяните празнуваха Пасхата в Галгал на четирнадесетия ден от първия месец на новата година. Исус Навин празнуваше един вечен завет направен от техния прародител, Авраам. Правейки това, той подчертаваше значителното място, което Празника Пасха заемаше в живота на всеки един израилтянин.

Пасхата служеше като фар насочващ народа на Израел към един древен отличителен знак. Той също така им помагаше да разказват и да преразказват историята на своето пътуване в миналото към настоящото им местоположение. Идентифицирането с процеса от миналото им помагаше да им донесе валидност, потвърждение и сила за тяхната настояща реалност. Това, от своя страна, ги насърчаваше да бъдат напълно посветени на Бога на тяхната съдба.

Участието в първото Пасхално ядене се придружаваше от идеята цялата нация да бъде подготвена за освобождение от Египет, дома на робство. Евреите участваха в своето ядене прави, приготвени за бързо заминаване от една потискаща система на управление.¹³⁷

„Препасани през кръста си, с обувките на краката си и тоягите в ръцете си“. (Изход 12:11)

Това беше пътуване към свобода – това беше тяхната нощ на свободата. Това беше една гаранция за свобода тъй като те навлизаха в една враждебна среда и несигурността на един нов сезон. Според Евреи, Пасхата и попръскването на кръвта снабдяваше защитната преграда, която пазеше израилтяните от силата на смъртта.¹³⁸ Очевидно е, че израилтяните не се наслаждаваха на безусловна свобода от силата на смъртта докато не доведоха себе си под покритието на кръвта на убитото агне. Спазването на Празника беше едно дело на вяра, което ясно демонстрираше вярата, че Бог ще пази и защитава Своите хора от злото, което беше в земята. Това гарантираше сигурността на хората в пътуването към съдбата.

Яденето характеризираше нощта на „тържествено съблюдаване“, едно много сериозно време в съществуването на хората.¹³⁹ Тяхната сигурност лежеше в съблюдаването на божествените инструкции. Яденето на вечерята беше основно за успеха на тяхното пътуване от дома на робство към дома на свобода. Божествен съд идваше в земята и само тези, които имаха кръвта на пожертваното животно бяха

---

¹³⁷ Изход 12:14; 17:23, 42

¹³⁸ Евреи 11:28

¹³⁹ Изход 13:42

освободени.¹⁴⁰ Не можеше да има никакво място за самодоволство или за фалшиво чувство за сигурност. Това беше война срещу духовете на земята, когато началството над Египет щеше да понесе последния удар.¹⁴¹ Времето (привечер) на жертването на Пасхата е времето на избавлението на Израел от египетското робство.¹⁴² По времето на жертването на животните, тяхното избавление всъщност беше завършено, въпреки факта, че последния смъртоносен удар беше нанесен само срещу боговете на Египет посреднощ.

„а на мястото, където ГОСПОД, твоят Бог, избере да засели Името Си, там да жертваш Пасхата привечер, при залез слънце, по времето, когато си излязъл от Египет“. (Второзаконие 16:6)

Първата Пасха беляза деня на избавление от лошата система на Египет. Еврейската дума „песах“, за Пасха, означава, „Бог отскочи или отмина“ къщите на Израел когато донесе съд срещу египтяните.¹⁴³ Всяка друга Пасха в същност е празнуване на великия ден на избавление, и всички привилегии, които това донесе за всяко следващо поколение на израилтяните – да живеят триумфално над лошите сили на мрака.

Едно от изискванията на Пасхалния празник беше, че цялото агне трябваше да се изяде¹⁴⁴ – не трябваше да има никакви загуби или остатъци. Това, символично, наблягаше на нуждата от участие в цялото жертвено агне. Това е изобразително обрисуване на значимостта на жертвата. Да участваш в цялото жертвено агне, означава да си осигуриш запазване от осъждението на смъртта или да имаш гаранцията за живот. Да участваш в Пасхата означава да участваш в живота.¹⁴⁵ В Новия завет, Христос, последното Пасхално агне, обещава вечен живот за всички, които участват в Него. „Исус им каза: „Истина ви казвам, ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си“.¹⁴⁶

Духът на Реформацията е като един чудесен камертон. Той се стреми да подреди и преустрои Църквата към очевидните принципи на божествената функция. Този сезон в Бог следователно трябва да бъде тълкуван чрез уроците събрани от Празника на Пасхата. Ако Църквата влезе правилно в този нов сезон, тогава тя трябва внимателно да приложи важните уроци и принципи на Пасхата към своите текущи процеси.

Пасхата: Инициатор на нови начала

В Стария завет, Празника Пасха не само бележеше началото на новата година, но също така носеше и приключването на предишния сезон, преди една нова врата да бъде отворена. Той се празнуваше на четиринадесетия ден от първия месец на годината в календара на израилтяните. Позволете ми да си позволя да твърдя, че тя характеризира активирането на нови начала или на нови инициативи в развиващите се Божии планове и че въвежда честването на новост. В тази връзка, всеки нов сезон в Бог

---

¹⁴⁰ Изход 12:13

¹⁴¹ Изход 12:2

¹⁴² Второзаконие 16:6

¹⁴³ С. Зодиаатес. Справка 6452; Изход 12:13, 23, 27

¹⁴⁴ Според изискванията трябвало да има определени части от Пасхалното агне, които трябвало да се изгорят тъй като не били годни за ядене. Урока предаден от това е, че цялото агне било пожертвано за избавлението на нацията.

¹⁴⁵ Йоан 6:51-58

¹⁴⁶ Йоан 6:53

трябва да направи Пасхата критичното време на тръгване, с увереността, че със спазването на всичко, което тя представлява човек ще намери най-големите победи на Църквата.

Църквата трябва да върне Пасхата на полагащото ѝ се място в Тялото на Христос. В Новия завет, принципите на Пасхата и нейното приложение са основни за успешния християнски живот. *Христос е Пасхалното Агне на Църквата.*¹⁴⁷ Празника Пасха излага подробно, за вярващия, важноста на нашето избавление и размера на Божията любов към Неговите хора в това, че Той даде за нас такава свършена жертва.

Във всяка Реформация е имало равностойност за наредбата за Празника Пасха и възстановяването на нейната цел на правилното място в Тялото на Христос. С интерпретацията на централната роля, която Пасхата играе в живота и делата на Църквата, се появява нуждата да се осъжда всичко в обсега на Църковната практика. Всяка ритуална и легалистична практика, с наблягане на делата на хората, трябва да бъде изкоренена. Цялата Църква трябва да бъде установена върху ясно разбиране свързано с принципа на божествена благодат.

Пасхата: Поучителен елемент

Тези, които прегръщат необходимостта от Апостолска реформация на Църквата трябва да направят Пасхата *централен аспект на своите поучения*. На всяко празнуване на Пасхата, е имало разказване на историята на избавлението от Египет. Това било времето когато израилтяните си припомняли историята на своето избавление и я правели да оживее за техните деца. По този начин, те съгласували Божиите движения в Неговото взаимоотношение с тях като нация. Всеки юдеин от мъжки пол е трябвало да разказва историята на своите деца, така че те да можело да се идентифицират със своето свръхестествено съществуване и да припишат избавлението на суверенните движения на Бог. В резултат, всяко поколение можело да помни деня на своето спасение и да се довери на Бог с причините за своя успех в пътуването на живота.

Според мен, поучителния елемент на изкуплението е бил пренебрегван в християнските домове и в Църквата. Следователно, много хора (включително нашите деца) в Църквата на Исус Христос не разбират напълно степента на посланието за спасение на човешката раса. Поради тази причина, има избуяло пренебрежение за това толкова велико спасение.

Не може да има голямо наблягане на факта, че всяка привилегия, на която се радва вярващия е директно свързана с Исус Христос, нашата Пасха. Докато посланието за изкуплението не е гравирано в ума на вярващия, той или тя няма да могат напълно да се наслаждават и да оценяват своето избавление от злата примка на злия. Носейки обратно пресни наблягания на похвалното дело на нашето изкупление, ние правим избора да развием „Христоцентрично“ (центрирано на Христос) евангелие, което премахва плътските дела на хората от централната сцена на суверенните дела на Бог.

Тези в Апостолската реформация са направили Христос, Пасхалното Агне, компаса за пътуването. Когато лидерите разсъждават за деня на човешкото избавление в Христос, те излагат, преразказват и се идентифицират със спасението. В тази посока на действие, се донася подреждане и потвърждаване за настоящето, и по този начин се прави обвързване за бъдещето. Чрез такава прокламация, вярата на вярващия е образована, насърчена и развита. След това става лична реалност, че Божиите хора са имунизирани срещу опасностите, които стоят пред тях в пътуването им.

---

¹⁴⁷ 1 Коринтяни 5:7-8

Кръста

В Новия завет, Пасхата намира своя пълен израз и значение в духовния символизъм на Кръста. Кръста е символа на великата победа, която Христос постигна за Църквата, когато унищожил силите на злото и освободил човечеството. Кръста е загадката на Новия завет. Той е основната точка, чрез която всичко в Християнската вяра се постига, тълкува и активира. Без кръста, християнската вяра е понижена до място на проста религия. Няма абсолютно никакъв достъп до присъствието на Господа извън Кръста. Винаги когато Църквата се отдалечава от Кръста, централното място на нейното съществуване, тя пристига на място на криза в историята.

Във всяка Реформация е имало чист и ясен тръбен звук за връщане на мястото на тръгването. Един от главните белези на Реформацията на Мартин Лутер бил повторното наблягане на похвалното дело на Христос на Кръста на Голгота и призова към Църквата по неговото време да предефинира значенията на спасението за грешника. Оттук, възстановяването на истината: „праведния ще живее чрез вяра“ и че грешника е спасен чрез „благодат чрез вяра в Христос Исус“.¹⁴⁸ Кръста на Исус Христос, Пасхалното Агне, унищожавал Закона и въвеждал вярващия в периода на благодатта. Той напомня на човечеството, че няма спасение без участие в цялото агне. Христос, и само Христос, доволно снабдявал спасение и достъп в Божието общество. По този начин, Пасхата е не само централна за цялата религиозна активност, но също така е и основата на всяка християнска активност.

Историята ни учи, че във всяка реформация е имало интерпретация или преинтерпретация на духовната значимост на Празника Пасха. Реформаторите, като цар Йосия (в Стария завет), и Лутер, са представили наново важността на Пасхата за живота и функцията на Божиите хора. Нейното приложение е оказано върху цялата дейност на Църквата.

Например, в Реформацията на цар Йосия, е имало възстановяване на духовното значение и предефиниране на Празника Пасха.¹⁴⁹ Той реструктурирал свещеничеството, възстановил ги в техните божествено наредени функции на служение. Също така реорганизирил служението на хвалението и поставил вратарите на правилните им места. Той направил това, за да се увери, че духовния климат бил правилен за празнуването на Празника Пасха. Пасхата била върната обратно на своето полагащо й се място. Затова, той получил одобрението от празнуването на Пасха, която „нямала равна на себе си до дните на Самуил“.¹⁵⁰

Пасхата: Спасение по благодат

„Спасението по благодат чрез вяра в Христос“ е една от най-характерните интерпретации, които духът на истинска реформация носи за Църквата. Тя заявява, че делата на хората не са посредника за достигането до Божиата благосклонност. Достъпа до Бог е чрез Христос, Пасхалното Агне. Земните дела или способности на хората не могат основателно да застанат в присъствието на Бог. Но само чрез делата на Христос се дава божественото одобрение.

Тази точка е илюстрирана най-добре в историята на Каин и Авел.¹⁵¹ Името Каин означава „Аз родих, създадох или се сдобих с човек“.¹⁵² Той е възплъщението на

¹⁴⁸ Евреи 10:38; Ефесяни 2:8

¹⁴⁹ 2 Летописи 35:1-19; 4 Царе 23:21; Ездра 6:19

¹⁵⁰ 4 Царе 23:21-23

¹⁵¹ Битие 4:1

¹⁵² С. Зодиатес. Справка 7014

самоиздигнал се човек, който се задвижва вероятно, с надеждата, че ще бъде семето на човека, който ще удари главата на змията.¹⁵³ Върху него, лежи надеждата на падналото човечество. Той символизира карикатурата на хуманистичната идеология – че „човек“ е вътрешно добър, че е в контрол на собствената си съдба и че може да определи собствената си съдба. Това е тази идеология, която произвежда едно „културно християнство“, което е синхронизирано на човешки идеи и библейски ценности. То прави невалидна силата на кръста и анулира жертвеното дело на Христос извършено за цялата човека раса.

Обратно, името Авел означава, „Аз съм нищо, пуст, празен и незадоволителен“¹⁵⁴. Авел предава идеята за „празнота в действие, слово или очакване“. С други думи той представлява тези типове хора, които са умрели за себе си и са позволили на ефективното служение на Бог да работи чрез тях. Той е представител на чистата религия. В него, се намира възплъщението на библейското християнство, където един цял живот е управляван от вечните ценности на Бог, а не от собствените оценки за живота на някого. Той изобразява спасение по благодат чрез вяра в Бог.

Църквата в наши дни е пренебрегнала много аспекти от значението на Пасхата. Пасхата, символизирана чрез Кръста, е била понижена до простия символ на религиозно значение. Трапезата е запратена до място на ритуален обред. За съжаление, един сегмент на Църквата е виновен за налагане на смъртна присъда върху себе си. Мястото на спасението се е превърнало в предмет на светотатство и невежо поклонение. Тя се е върнала обратно в едно наблягане на спасение чрез дела. Тежки бремена са поставени върху нейните последователи. Това е причината за нейното влошено и слабо състояние на съществуване. Голям процент от „църквата“ живее според Закона на делата. Структурата на църквата вонява от миризмата на човешкото изпотпяване. Нейната активност се измерва от оценяването на човешки дела. Тези дела включват молитвените програми, форми на литургия, дела на благотворителност, системи и функции на управление. Мотивацията зад тези дела е нечистото желание за себична печалба и себеповишаване. Съвременната култура на „църквата“ е замислена да насърчава човешките усилия, егоистичните желания и човешките идеи. Те изместват ценностите и уроците, които Празника Пасха предава на Църквата. Затова, е наложително лидерите на събрания сериозно да преразгледат принципите извлечени от Празника Пасха и да направят необходимите приспособявания. Господната трапеза може да стане това място на оценка.

Трапеза на общение:

Господната трапеза е значителна в църковната служба. Празнуването на Господната трапеза дава едно правилно място за критично оценяване, що се отнася до централността на Христос (и всичко, което Той представлява) в Църквата, както индивидуално така и общо. Докато това е мястото за възпоменаване на Господа, то също е и мястото, където търсеция глас на Господа трябва да бъде чул: „*някой ще Ме предаде*“.

Трапезата представя възможността за самоанализ: пречистване и поочистване на всичко, което беше безквасно. Кваса е хляба на скръб – египетската диета, която донесе голяма скръб на Израел.¹⁵⁵ Всяко негативно влияние, което отклонява вярващия от Христос трябва да бъде елиминирано. Христос говори за това като кваса на фарисеите

---

¹⁵³ Битие 3:15

¹⁵⁴ С. Зодиатес. Справка 1893

¹⁵⁵ Второзаконие 16:3-4

и садукееите.¹⁵⁶ Чрез процеса на себе изпитване: „Нека човек да изпитва себе си“ може да се установи много точно, къде е човек в неговото или нейното взаимоотношение с Христос.¹⁵⁷ Изпитването се случва на „Трапезата“. Храната на Пасхата е тялото на Христос и Неговата кръв.¹⁵⁸ Чрез участие в Христос, безквасния хляб – „безквасния хляб на искреност и истина“ – замърсяващите елементи от света са махнати от живота на вярващия. Не може да има никакво придвижване напред в развиващата се цел на Бог без Църквата да се върне при Кръста на „искреност и истина“. На кръста, вярващия трябва да умре за себе си и чрез участие в Трапезата; има празнуване на лична чистота.

Това беше жертвата, където цялото агне трябваше да се изяде от всяко еврейско домокадие, което искаше избавление и протекция от надвисналия съд, който щеше да бъде наложен на Египет. Цялата еврейска нация беше в робство на фараона и се нуждаеше да бъде колективно освободена. Чрез яденето на Пасхата, те обявиха своето отделяне от една враждебна система на управление, която ги беше поробила и ограничила. Дори подробния символизъм на яденето ясно предава този факт:

Да не ядеш нищо квасно с нея; седем дни да ядеш с нея безквасен хляб, хляб на скръб — защото излезе набързо от египетската земя — за да помниш през всичките дни на живота си деня на излизането си от египетската земя. (Второзаконие 16:3)

Горчивите билки показваха горчивината на тяхното робство и необходимостта от отделяне от цялата поквара. Участвайки в нея, те заявяваха своя съзнателен избор да променят своята диета от всичко, което покварява, замърсява или поробва. Това постави изискване за отделяне от техния светски начин на живот. Това ядене щеше да им напомни за въздържане от всяка форма на общение, която допуска влиятелни елементи да ги покваряват.¹⁵⁹

Затова изметете стария квас, за да бъдете ново тесто, тъй като вие сте безквасни. Защото и нашата Пасха, Христос, беше заклан (за нас). Затова нека празнуваме не със стар квас, нито с квас от злоба и злина, а с безквасни хлябове от искреност и истина. (1 Коринтяни 5:7-8)

Пасхата: Кръвта

Има два много ясни аспекта за Пасхата. Единия е приготвянето и яденето на Пасхалното агне. Другият, е напръскването с кръвта на прага и горната греда на всяка къща на израилтяните. Пасхата е като духовен генератор, който освобождава силата Божията цел да бъде изпълнена в новия сезон – кръвта освобождава свръхестествената сила за божествени способности. Кръвта бележи вярващите и ги пази от останалата част от човечеството. Това беше празнуване на свобода. Вие сте предпазени от преобладаващото осъждение. Пасхата и поръскването на кръвта освобождават вяра, в това че Бог ще запази еврейския народ от силата на смъртта.¹⁶⁰ Отклоняването от принципите на Пасхата отваря вратата за нарушаване на божествения имунитет от враждебните сили в нашия свят.

---

¹⁵⁶ Матей 16:60

¹⁵⁷ 1 Коринтяни 11:28; (Прочетете 1 Петрово 2:24; Матей 26:17-30; Марк 14; Лука 9:51)

¹⁵⁸ Матей 16:26-29

¹⁵⁹ Матей 16:6

¹⁶⁰ Прочетете Евреи 11:28

Пасхата подчертава значимостта на кръвта; „*наредбата*“ за кръвта е вечна.¹⁶¹ В това, лежи изкупителния принцип: беше убито животно, така че друг живот, под съдебно решение, беше пощаден. Бенефициентите бяха изкупени чрез кръвта не само от осъждане, но и за да бъдат собственост на Бог. Докато греха излага човешката голота, кръвта изкупва или покрива техните грехове и ги помирява с Бог. Кръвта снабдява божественото „покриване“, чрез което греха е анулиран и помириенето тогава може да се случи между падналото човечество и Бог. На кръста, пролятата кръв на Исус Христос се справи с греха.

„Който Сам възнесе в тялото Си нашите грехове на дървото, така че ние, като сме умрели за греховете, да живеем за правдата; чрез чиито рани вие оздравяхте“. (1 Петрово 2:24)

Празника Пасха беше празнуването на запазването на потомството. Чрез тази демонстрация на вяра, беше направено едно дълбоко изявление, че Бог ще запази Своите хора от злото в земята. Това беше празнуването на общество и завет. *Всичко, което имам става ваше.* Чрез празнуването на Пасхата, израилтяните споделяха обществени връзки, които демонстрираха тяхната връзка един с друг и с небесното семейство. Това единство беше направено възможно чрез Пасхалното Агне, което беше пожертвано.

Един от най-забележителните Пасхални празници наблюдаван в Стария Завет (от дните на Соломон) беше този на Езекия.¹⁶² Той беше отпразнуван във втория месец, едва след посвещаването на отстъпилото свещенство и събирането на народа в Ерусалим. Езекия се увери, че той беше пазен по „предписания“ начин, тъй като не беше правен от дълго време. От Ерусалим, той изпрати призив до дванадесетте племена да се покаят за своите грешни и блуждаещи пътища и да се съберат да празнуват Пасхата. Мнозина му се присмяха и отхвърлиха поканата, но имаше и мнозина, които откликнаха с искрено сърце и дойдоха в Ерусалим. Тук, те унищожиха фалшивите олтари като свещениците изразиха своя срам за грешния си начин на живот и практики. Резултатите бяха големи достигащи до това, че тези, които не бяха осветени получиха осветение и мнозина бяха изцелени. Това освободи духа на истинско поклонение и пеене, с хора даващи щедри доброволни примирителни жертви и молитвите на левитите възлизащи на небето и бивайки чути. Толкова беше велико преживяването, че продължиха празника още 14 дена.

Не мога да се въздържа да не поставя тези въпроси: Възможно ли е настоящото болнаво състояние на Църквата да е директно свързано с нейната липса на разбиране и истинско празнуване на Пасхата? Може ли да е възможно това, че настоящата реформация да може да помогне за повторното установяване на истинската стойност на Господната трапеза и по този начин да създаде духовната атмосфера за възстановяване на присъствието на Господа в Неговата Църква? Ще бъде голяма радост да се получи одобрението на небесата, че след толкова дълго време Господната трапеза е празнувана в Неговата Църква с духовна уместност.

---

¹⁶¹ Изход 12:24-25; 13:10

¹⁶² Прочетете 2 Летописи 30:1-27

Глава 7 – Галгал: Промяната на икономическата политика

И на сутринта след Пасхата ядоха от житото на земята, безквасни хлябове и печено жито, в същия този ден. 12И манната престана на сутринта, след като бяха яли от житото на земята; и вече нямаше манна за израилевите синове, но през тази година ядяха от реколтата на ханаанската земя. (Исус Навин 5:11-12)

Галгал беше мястото, където беше поставена сцената за *икономическата* трансформация на Израелския народ. Тук, израилтяните направиха преход от това да бъдат съдействащи консуматори в това да станат производители. След 40 години на странстване из пустинята, ежедневната небесна диета от манна внезапно спря; изразявайки промяна в икономическото (и социално) състояние на нацията. Хората трябваше да мигрират от място на пасивна зависимост от чудотворното снабдяване на манна за ежедневните им нужди в място на предприемчиво и независимо обработване на земята.

Това не означава непременно, че те повече нямаха нужда да зависят от Бог като източника на техните ежедневни нужди. Дългоочаквания ден беше започнал, когато те не само щяха да притежават земята, но също така щяха да се наслаждават на своето наследство като индивидуалности и като нация. Бивайки без земя векове наред, те излязоха в ситуация на овластяване. Следователно, качеството на техния живот щеше да бъде подобро неизмеримо. Свършването на манната изпрати едно мощно послание – *Те трябваше да живеят от земята*. Бог искаше Неговите хора да участват и да се наслаждават на многото благословения от земята, които Той беше обещал на техните бащи – земя, в която текат „мляко и мед“.

Тъй като диетата на нацията беше променена, трябваше да бъдат възприети нови стратегии заедно с изпълнението на един продължителен план на действие, което щеше да им гарантира тяхното благополучие в едно вражеско обкръжение. Също е интересно да се отбележи, че в същата година, когато преминаха Йордан, те се радваха на първата си жътва. Имаше един удивителен преход.

Исус Навин: Икономическа мантия на помазание

Едно внимателно изучаване на лидерството на Исус Навин ме доведе до заключението, че божествената *цел* за даден сезон определя избора на лидер и благодарта изисквана за изпълнението на задачите в този сезон. Оттук, във връзка с това е, че аз не мисля, че назначението на Исус Навин беше главно мотивирано от факта, че той беше верен слуга или протеже на Мойсей; или че той беше един от двамата съгледвачи, които съглеждаха земята и се върнаха с позитивен доклад.¹⁶³ Аз съм на мнението, че главната мантия върху живота на Исус Навин беше една „икономическа мантия“ или „помазание“. Исус Навин беше избран понеже той притежаваше способността да улесни динамичния процес на икономическо овластяване. В определен смисъл, мандата на Исус Навин беше да преведе нацията през река Йордан и да ги заведе в тяхното наследство. Неговите отговорности включваха военния процес на завладяване на земята систематично и разделяне на наследствата на хората.

---

¹⁶³ Второзаконие 31:7

Избирането на Исус Навин беше също така подчертано от факта, че той беше лидера на Ефремовото племе.¹⁶⁴ Позволете ми да се върна, за да обясня. С поставянето на Исус Навин за лидер над Израел, Бог почиташе принципа на *първородния*. Когато човек проследи родословието на Исус Навин, той открива, че той е потомък на Ефрем, чийто баща беше Йосиф. Йосиф беше първородния син на Яков, резултата от патриархалното обещание мина на него поради провала на Рувим, биологичния първороден. Рувим, първородния син на Лия, се отказа от правото на тази привилегия, когато имаше сексуално взаимоотношение с наложницата на баща си.¹⁶⁵ Последствието от тази грешка беше отмахването му като първороден, и тази позиция беше дадена на първородния син на Рахил, Йосиф. Йосиф беше единадесетия син на Яков, но първия от втората му жена Рахил.

Може да има много смекчаващи причини за въвеждането на Исус Навин за лидер на Израелската нация:

Първо, един божествен протокол беше здраво установен когато Исус Навин беше назначен за лидер над израилтяните. Патриархалното благословение беше свързано с привилегиите на „първородния“. Бог признаваше и зачиташе едно основно патриархално обещание, което беше направено между Яков и Йосиф. Това включваше пророчеството на Яков над Ефрем, втория син на Йосиф. Според Битие,¹⁶⁶ Яков осинови двамата сина на Йосиф (внуците на Яков), Манасий и Ефрем, и ги издигна до място на значителност и узаконяване сред племената на Израел.

Когато Яков благослови внуците си, той постави Ефрем, втория син, над Манасий, по-големия син. Чрез „изкусно“ поставяне на дясната си ръка на главата на Ефрем, той наложи промяна в хронологичния ред на родословието на своите внуци.¹⁶⁷ По-младия беше издигнат до позицията на първородния и следователно получи отговорността да изпълни функциите и да се наслаждава на привилегиите на първородния. Общо взето, това означаваше, че първородния син се наслаждаваше на привилегиите на двойна порция от наследството.

Именно в този контекст се разбира това, че сина на Ефрем се радва на привилегиите да води Божиите хора да преминат Йордан в Обещаната земя. Исус Навин, бивайки лидера на Ефремовото племе, имаше привилегиите, като лидера на „първородното“ племе, да води останалите племена в Обещаната земя и да ускори процеса на разделяне и разпределяне на земята на хората.¹⁶⁸

Второ, главната благодат върху Исус Навин се намира в разбирането на главната благодат на племето на Ефрем.¹⁶⁹ Ефрем е втория син на Йосиф, роден в Египет от Асенета, дъщерята на Потифар, жреца на Илиопол.¹⁷⁰ Името Ефрем означава „двоен плод в земята на страдание“¹⁷¹. Името е свързано с преуспяване, наследство и завладяване на земята. Ефрем беше роден по време на седемте години изобилие, така че неговото детство се покриват със седемнадесетте години на неговия дядо, Яков, който се пресели в Египет по време на годините на изобилие. Кръщавайки го Ефрем, Йосиф признаваше, че това дете беше белег или печат за изобилните благословения на Бог в една чужда земя на скръб. Следователно, Ефрем става символ на преуспяване и

---

¹⁶⁴ Числа 13:8

¹⁶⁵ 1 Летописи 5:1

¹⁶⁶ Битие 28

¹⁶⁷ Битие 48:18

¹⁶⁸ Числа 13:8

¹⁶⁹ Прочетете Битие 41:52

¹⁷⁰ Битие 41:50-52

¹⁷¹ С. Зодиатес, справка 6509; Битие 41:52

изобилен живот. Също така е интересно да се отбележи, че Йосиф имаше страхотна благодат в света на икономиките. Той въведе най-изобретателните икономически реформи в Египетската земя. Това бяха икономическите програми, които Йосиф осъществи, които направиха Египет най-мощната нация в света по време на голям глад. Божествено вдъхновената програма на Йосиф за храна помогна на хората от света не само донасяйки икономическо спасение за глобалното общество, но също така направи фараона един от най-мощните феодални господари в света.

В тази връзка, Ефрем стана символа на плодовитостта и преуспяването, които подчертаваха феноменалното издигане във власт, и преуспяване, на които се радваше Йосиф в Египет. Фараон го нарече Цафнат-Панеах, което означава: „Бог говори и живее чрез теб“.¹⁷² Той осъзна, че Бог беше дал на Йосиф вникване в бъдещето, което щеше да помогне за запазването на живота. Несъмнено, Бог говори и запази живота чрез Йосиф. Това е подчертано чрез думите на Йосиф към братята му: „Бог ме прати пред вас, за да запазя за вас остатък на земята и да спася живота ви с голямо спасение“.¹⁷³ Йосиф беше изпратен, за да спаси света, а също така и избраните хора. Ако те не бяха оцелели през това трудно време в историята, нямаше да има спасение и благословение за народите. Именно в това отношение е, че спасението и запазването дойдоха под формата на икономически благословения. Дори пророчеството над живота на Йосиф подкрепя това предположение, че неговите най-силни страни бяха в света на икономиките.

Яков, преди да си замине от земята, пророкува, че Йосиф ще бъде много преуспяващ.

*„Йосиф е плодородна фиданка,
Плодородна вейка край извор,
клончетата ѝ прехвърлят стената.
23Стрелците го огорчиха
И стреляха по него, и враждуваха против него,
24Но лъкът му запази силата си
И мишиците на ръцете му се укрепиха
Чрез ръцете на Силния Бог на Яков
(Откъдето е пастирът, Израилевият камък),
25Чрез Бога на баща ти, който ще ти помага,
И чрез Всесилния, който ще те благославя
С небесни благословения от горе,
С благословения на бездната, която лежи отдолу,
С благословения на гърдите и на утробата.
26Благословенията на баща ти
Превишиха благословенията на предците ми
И достигнаха до вечните хълмове.
Те ще бъдат на главата на Йосиф,
И на короната на главата на този, който беше отделен от
Братята си“.* (Битие 49:22-26)

Това, което трябва да бъде подчертано е, че Йосиф беше извънредно помазан човек, който беше напълно посветен и зависим от своя Бог. Неговия живот отразяваше

---

¹⁷² Битие 41:45

¹⁷³ Битие 45:7

неговата компетентност, висшите морални ценности, които той защитаваше (неговия отговор на жената на Петефрий) и неговата пълна зависимост от Бог за тълкуването на своите сънища и видения.¹⁷⁴

Трето, Бог назначи Исус Навин за лидер на нацията, за да може той да донесе икономическо спасение на народа. Икономическото спасение е неразделна част от Божието сърце за Неговия народ и не трябва да се смята за плътски и не-духовен аспект на живота. Под лидерството на Исус Навин, хората направиха преход в общество на земевладелци с е дин предприемчив дух. Това по никакъв начин не загатва, че Исус Навин щеше да бъде по-малък в своето посвещение към един благочестив и свят начин на живот, нито пък, че щеше да дискредитира поученията на Мойсей. Трябва да се помни, че самият Мойсей го наставляваше и че той лично се наслаждаваше на Божието присъствие на планината и в скинията.¹⁷⁵ Следователно, като слуга на Мойсей (на еврейски *шарат*¹⁷⁶), той вероятно беше въплъщение на всичко, което неговия господар го беше научил. Той беше напълно свързан с живота, делата и ученията на своя наставник, Мойсей. Докато той можеше да ходи в стъпките на своя наставник, Бог го избра за лидер напоен с точната благодат успешно да води Неговите хора през този етап на пътуването. Това не отрича непременно ударението на последния сезон като място на значимост. Всичко, което Мойсей го беше научил все още беше приложимо въпреки че характерните черти и задачата на новия сезон бяха различни.

Исус Навин: Завоевателя на Ханаан

Неговите 30 години на лидерство главно се фокусираха на „завладяването на земята“. Програмата на завладяване може да бъде тълкувана като една икономическа и политическа програма водена от религиозни идеали. От тук следва, божественото обещание: „всяко място, на което стъпи стъпалото на нозете ви, Аз съм ви го дал, точно както говорих на Мойсей“.¹⁷⁷ „Завладяването на земята“ предава идеята за постоянно притежание. Духовния ресурс и средствата, чрез които Исус Навин щеше да постигне своята задача се намират в книгата Исус Навин, която е пълна с информация:

„Бъди силен и смел, защото ти ще разделиш на този народ земята в наследство, за която се заклех на бащите им, че ще им я дам. 7Само бъди силен и много смел, за да внимаваши да спазваши целия закон, за който ти заповяда слугата Ми Мойсей; не се отклонявай от него нито надясно, нито наляво, за да имаш успех, където и да отидеш. 8Тази книга на закона да не се отделя от устата ти и да размишляваши върху нея денем и нощем, за да внимаваши да спазваши всичко, което е написано в нея; защото тогава ще благоуспяваши в пътя си и тогава ще имаш успех. 9Не ти ли заповядах? Бъди силен и смел; не се плаши и не се страхувай, защото ГОСПОД, твоят Бог, е с теб, където и да отидеш“. (Исус Навин 1:6-9)

Икономически пробив: Управляван чрез Божието Слово

Успешното изпълнение на неговата задача можеше да бъде изпълнено единствено като бъде напълно привързан и посветен на инструкциите на Божието Слово. С други думи, икономическото овластяване на хората можеше да бъде постигнато само духовно. Това ясно предава представата, че Бог не е само посветен да

¹⁷⁴ Битие 41:16

¹⁷⁵ Изход глава 19; Изход глава 33

¹⁷⁶ С. Зодиатес, справка 8334 – „шарат“ се отнася до лична служба въз произвеждана от важен човек. Тя включва лично посвещение и предаване на този, на когото се служи. (Исус Навин 1:1)

¹⁷⁷ Исус Навин 1:3

донесе икономически благословения за Совите хора, но че Той има Своите Си начини да ги донесе. Тези „начини“ се разкриха на Исус Навин когато той получи призива и инструкцията от Бог. „*Бъди силен*“ (на еврейски *чазак*¹⁷⁸) е използвано, за да се опише **сцена на битка**. Това съдържа в себе си идеята да бъдеш привързан към нещо, така че някой да бъде неотстъпчив в лицето на битката. Неговата среща повлия на виждането на Исус Навин за Бог с Бог като „командира на Господната армия“. Исус Навин разбра Бог като „войнствен мъж“. Прикрепяйки себе си към Словото на Господа, той е уверен в победата в една от най-трудните ситуации. Икономически пробив ще дойде като се научим да се прилепваме към инструкциите на Божиите заповеди, когато се бием срещу силите на злото, които са окупирали земята на Божия народ.

Успеха или провала на Исус Навин се намира в нивото на неговото покорство към Словото на Господа.

Привързаността на Исус Навин беше към „закона“ предаден му от Мойсей. „Внимавай да *действаш* (на еврейски *асах*) според целия закон.“ Думата „*асах*“ описва природата на неговата служба. Това е дума използвана да опише Божията творческа способност и умението включено в постигането на целите. Тя е свързана с изтънченост. Тази дума е най-добре определена на фона на еврейската дума „*бара*“ (сътворяване от нищо). Бог създаде всичко от нищото (*бара*) и после оформи създадените премеги (*асах*). Лидерството на Исус Навин беше директно управлявано и регулирано от „закона“. Ако той останеше свързан със „закона“, тогава щеше да бъде воден умело (*асах*) водейки хората към завладяване на тяхната собствена земя и управлявайки я.

„Закона“ (на еврейски *тора*) не беше просто набор от правила или ограничения, но средствата, чрез които някой може да постигне духовен идеал. В тази връзка, „*тора*“ може да се преведе като „поучение“, „инструкции“ и „решения“. Наблягането на служението на Исус Навин е това да остане прикрепен към *словото на Господа тъй като всичко, което той се нуждаеше да знае щеше да бъде намерено в него*. Мойсей предаде тези инструкции, за да водят Исус Навин в трудните предизвикателства, които го очакваха. По този начин, целия живот на Исус Навин щеше да бъде наситен в божественото откровение до такава степен, където то потича спонтанно от устата му.¹⁷⁹ Той трябваше да „размишлява“ (*хагах*) върху него и през деня и през нощта. От него се очакваше да се унася в мисли по него в времена на светлина, което означава, във времената на радост и чудесни победи. Той трябваше да го излага в тъмни времена, което означава, в зловещи времена, когато светлината е обърната надалеч и тъмнина изпълва неговия свят. Такъв начин на живот включва това да бъдеш предаден на дисциплина на сериозно учене. *Това ниво на посвещение към Закона загатваше, че всички модели и ресурси за успешен и преуспяващ живот се съдържаха в Писанията. Неговата мисия щеше да бъде успешно изпълнена единствено, ако той се покореше на инструкциите на Господа.*

Исус Навин трябваше да възприеме едно отношение на безстрашие (*не трепери* [на еврейски *аратс*] или *не бъди слисан* [на еврейски *чатат*]).¹⁸⁰ Неговата вяра трябваше да бъде в Божия закон. Божиите хора нямар абсолютно нищо, от което да се страхуват (*аратс*). Думата „*чатат*“ в своя буквален превод означава: да бъда съкрушен, унищожен, да се страхувам, да бъда слисан, смутен, да се тревожа, в страх, в отчаяние, да бъда смачкан, да се ужасявам и да бъда разбит. Значението се простира от буквално разбиване до абстрактно разрушаване, до деморализация и накрая до паника.

¹⁷⁸ С. Зодиатес, справка 2388, Чазак – да бъдеш ограничен бързо, да бъдеш прикрепен, да бъдеш направен твърд, да бъдеш упорит, да подкрепяш

¹⁷⁹ Исус Навин 1:8

¹⁸⁰ Исус Навин 1:7

Това умоляваше Исус Навин да се пропуква под стрес или да бъде счупен на парченца във времена на трудности. Един знаменателен аспект от служението на Исус Навин беше да има непоколебима *вяра в Словото на Господа*.

Исус Навин: Живеейки в присъствието на Господа

Исус Навин работеше близо с левитските свещеници, които носеха „ковчега на завета“. „Ковчега на завета“ беше отличителната черта в неговото завладяване на земята. Той трябваше да следва ковчега носен от левитското свещенство. Ковчега (*ароун или арон*) беше контейнер, сандък или кутия обкована със злато. Първоначално той съдържал 10-те заповеди (каменни плочи), едно гърне с манна, и жезъла на Аарон, който разцъфна.¹⁸¹ По времето на Соломон, бяха останали само каменните плочи.¹⁸² Умилостивилището служеше за негов капак. Ковчега беше мястото, където Мойсей се срещаше с Бог и получаваше послания от Него.¹⁸³ Веднъж годишно, първосвещеника в Деня на Изкуплението носеше кръвта от теле и коза и я разпръскваше върху умилостивилището.¹⁸⁴ „Завета“ (на еврейски *берит*) се отнася за договор, съглашение, залог и ангажимент между един монарх и неговите подчинени. В този смисъл, ковчега описваше мястото на среща, където Бог се срещаше със Своите подчинени въз основа на условията на завета. Свещениците бяха представители на цялата нация. Това постави върху хората отговорността да следват и да се подчиняват на *всичко*, което завета представляваше. *Следователно, следването на Божието присъствие (Ковчега на завета, и всичко, което той представляваше) беше още един важен фактор в живота на Исус Навин.*

В светлината на всичко, което беше заявено, е очевидно, че Бог помазва и упълномощава хора, за да създават богатство. Мандата на Исус Навин включваше следване на божествената инструкция, сражаване във велики битки като се доверява на Божиите обещания, пребъждане в присъствието и по този начин елиминирайки вражеските царства в Ханаан, така че израилтяните да можеха да получат техните наследства. Писанията ясно заявяват, че човек няма силата да създава богатство; това е суверенно действие на Бог:

И да не би да кажеш в сърцето си: „Моята мощ и силата на моята ръка ми спечелиха това богатство“. 18А да помниш ГОСПОДА, своя Бог, че Той е, който ти дава сила да придобиваш богатство, за да утвърди завета Си, за който се закле на бащите ти, както е и днес. (Второзаконие 8:17-18)

Обаче, преуспяването не е цел само по себе си, а е средство, за да бъде благословение за народите. То не е мотивирано от себично желание, а от желанието да се прибави качество към живота на хората на земята. Бивайки благословени, Бог желае Неговите хора да бъдат благословение. Това включва преодоляване на различията и неравновесията в Църквата в световен мащаб. Църквата е Божият замисъл да установи, инструктира, учи и води Своите хора по начина, по който те ще водят целият си живот. Чрез божествено водителство е, че хората могат да се наслаждават на качествен живот и да управляват курса си чрез предизвикателствата на живота. Църквата също така е посредника, чрез който Той възнамерява да освободи Своята суверенна воля на земята. Липсата на присъствието на истинската Църква ще доведе до разруха и тъмнина на

¹⁸¹ Изход 25:16; Второзаконие 10:1-5; Евреи 9:4; Евреи 9:14

¹⁸² 3 Царе 8:9

¹⁸³ Изход 25:22

¹⁸⁴ Левит 16:11-16; Евреи 9:7

земята. Църквата е солта на земята и светлината на света. Ако света е в разруха, тогава Църквата е загубила своята „соленост“; ако света е в тъмнина, тогава Църквата е загубила светлината си. Бог е дълбоко въввлечен в процеса на икономическа реформация. Чрез упълномощаването на благочестиви хора (като Йосиф и Исус Навин) в света на икономиките (и в други аспекти на обществото) Той се стреми да благослови човечеството като цяло. Църквата играе съществена роля в това да бъде *ресурсен център*, който снабдява информацията за бизнес начинания.

За съжаление, има забележими недостатъци в служението на Исус Навин. Обаче, Църквата може да се научи от тези неща. Той не завладя напълно земята.¹⁸⁵ Да, той беше успешен в довеждането на хората до плодовитост и наследство, но хората станаха разделени според техните родови разпределения и по този начин се фокусираха на личните си пробиви. В края на живота му племената бяха разкъсани според разпределените наследства. Те станаха материалистични и търсеха лична печалба. Забележително е, че в цялата книга на Исус Навин, няма споменаване за някакъв опит от негова страна да построи на Бог дом или да установи царство за Него. В допълнение, Исус Навин не остави наследник и той не разви тим, който да преследва и завърши задачата пред него. Неговата смърт остави хората без лидер и без посока.

Програма за завладяване

Израилтяните несъмнено пропуснаха главната причина за своето упълномощаване. Програмата за завладяване или притежаването на земята не беше просто една програма за преселване изпълнена от Бог, за да може Той да почете Своето обещание към древните патриарси. Имаше божествен мотив, който отиваше отвъд това просто да даде на хората да притежават земя.

В първоначалното осъществяване на програмата за завладяване, имаше едно отношение на нетърпимост възприето от израилтяните към чуждите народи, в които те нахлуваха. Те яростно елиминираха всички форми на живот установени от народите, изгаряха градове, унищожаваха идоли и други културни практики на тези народи. Колкото и грубо и жестоко да е това, те следваха божествени инструкции. Където и да завладяваха, те бяха инструктирани да установяват нов ред на живот с нови религиозни практики, които бяха видимо различни от тези на чуждите народи. Те бяха решаваща част от божествен план за възстановяване на начин на живот и управление на земята, които бяха в съответствие с небесното царство. Бог не допуска преместването на никой народ, ако няма основателна причина за това.

Според Мойсей, Бог допусна премахването на тези системи на живот, които насърчаваха *порочност* на земята.

„Да не кажеш в сърцето си, след като ГОСПОД, твоят Бог, ги изгони пред теб, като речеш: „Заради моята правда ГОСПОД ме въведе да притежавам тази земя!“ — защото заради порочността на тези народи ГОСПОД ги изгонва отпред теб (курсивът е мой)“. (Второзаконие 9:4)

Божествения мотив за това да иска да благослови и процъфти Своя народ е желанието да използва този народ като средство да обвини и измести беззаконните и измамни практики на земята. Всичко, което не насърчава благочестие трябва да се махне. Само това, което поддържа живота и връща обратно благоразумния живот е това, което освобождава Божията благосклонност на човешката сцена. Бог не даде

¹⁸⁵ Прочетете Исус Навин 13:1-15: 16:10

земята на израилтяните поради някаква друга причина, освен поради беззаконието на тези народи. Той желае, Неговите хора, да върнат обратно благочестието и праведното живеене на земята. Оттук, винаги когато народа на Израел практикуваше непокорство и се отвръщаше от Божиите закони, те преживяваха гнева и съда на Бог; това вероятно е причината за много бурната история на израилтяните. Холистичният живот може да бъде постигнат само чрез живеене според законите и заповедите на Създателя. Той има рецептата за живота, тъй като Той е създал всичко. Бог няма да заложи на системите на света, които са изработени от недостатъчни човешки същества. Той поставя правила за благоразумен живот и те трябва да бъдат следвани съответно.

Когато се молим, ние вземаме инициативата да поканим Бог обратно на Неговото полагачо Му се място в нашия живот. Бог е умоляван да възстанови Своя ред в нашия живот, по този начин, премахвайки злото от земята. Ние викаме към Бог за Неговата милост да просмуче нашата мъдрост и Неговата воля да се върши на земята. Бог трябва да стане осите и основата за всичко, което правим. Следователно, молитвата е състоянието, което динамично отразява едно посвещение към Бог. Ние Го каним да притежава всичко, което имаме и да завладее нашия живот с царство, което ще донесе праведност, мир и радост в Святия Дух. Ние Му даваме свободата да говори и влияе на живота ни. Ние Му казваме, че Неговия съвет е единствения източник, който може да възстанови и изкупи земните обитатели. Нашата молитва хвърля стремително вика за прошка на нашите зли пътища.

Ако народът Ми, който се нарича с Моето Име, се смири и се помоли, и потърси лицето Ми, и се върне от злите си пътища, тогава ще чуя от небето и ще простя греха им, и ще изцеля земята им. (2 Летописи 7:14)

Апостолска реформация и икономика:

В този настоящ сезон, Бог освобождава за църквата помазание да създава богатство. Ако вярващите и църковните лидери следват модела поставен в Писанията, ще има гаранция за големи пробиви в личния живот, бизнеса и в Църквата като цяло. Когато църквата е събрана; всеки аспект на начина на живот на царството и бизнеса трябва да се дискутира. Това включва икономически въпроси. Хората трябва да бъдат обучени да бъдат успешни в маркетинга. Обаче, събранията трябва да моделират това в културата на техните събрания. Събранието трябва да бъде видимо отражение и пример за това как Божието царство функционира на земята.

Духът на бедност трябва да бъде безмилостно унищожен в начините на мислене на хората. Бедността не е състояние на банковата сметка на човека, а състояние на начина му на мислене. Божието желание е хората да се наслаждават на преуспяващ живот въпреки че Той воюва срещу алчността и богатството когато то е самоцел. Печалбата с благочестие трябва да носи задоволство. В голяма част от света,¹⁸⁶ бедността е сериозен проблем в и извън Църквата. Обаче, аз съм убеден, че ако хората са правилно инструктирани, те ще пробият през това робство и ще преживеят Божиите благословения. Бедността е директен резултат от падението, както е и болестта, и толкова много други напасти в света. Апостолската реформация е призив за *ре-формиране* на всичко обратно в оригиналното му състояние на земята. Трябва да има завладяване на духовното и физическото състояние на съществуване.

Събранията трябва да пре-оценят своите парадигми за финансите и разбирането им защо икономическото упълномощаване на хората е толкова важно. В

¹⁸⁶ Преди споменато като третия свят или непревилигирани общества.

Апостолската реформация, трябва да бъде поставена много ясна икономическа политика, която отива отвъд традиционните понятия по въпросите за парите. Икономиката влияе на всеки аспект от живота. Ние, Църквата на Исус Христос, скоро ще наследим най-голямото парче недвижим имот – това е, планетата Земя. Подготовката за това трябва да предшества действителното завладяване. Църквата трябва да подготви своите Йосифовци, Данаиловци и Зоровавеловци, за да управлява земята. Ключовите финансови принципи в Божието Слово трябва да бъдат извлечени и след това инсталирани в живота на вярващите, за да могат да пожънат ползите от тяхното прилепване към тези принципи.

Апостолските събрания трябва да станат първия плод на икономически пробив във всяка област на земята. Такива събрания трябва да докажат на скептиците и невярващите, че икономическите политики в Писанията работят. Те трябва да тестват това в лабораториите на собствените си „къщи“. Те трябва да демонстрират вяра в Божието Слово в неблагоприятните и враждебни обстоятелства, което ясно показва, че делвата с маслото няма да свърши докато нуждата не е посрещната и че обяда на едно момченце може да нахрани множества.

В тази връзка, църковните лидери трябва да бъдат насърчавани за критичен анализ и преоценка на възприетия възглед относно подхода на Църквата към собствения ѝ метод на управление на съкровищата на събранието. Трябва да има отделяне от съсредоточения върху нуждата манталитет „благослови ме“, към един предприемачески манталитет на овластяване и финансова независимост. *Ако хазната на събранието (главата) не се управлява според библейските принципи тогава естествено ще има неизправност в тялото (вярващите) в областта на финансите.* Помазанието тече от главата надолу. Това е модела поставен за нас в Псалма.¹⁸⁷ Ако финансовите системи на събранията не са изградени върху теократичния модел, те са определени за фалит. Съгласието с Божието Слово (както научаваме от Исус Навин) е основна предпоставка за финансов пробив. Например, ако структурата на управление не дава десятък, как могат да очакват вярващите да го правят?

Даване на десятък в Апостолската реформация

Събранията трябва да направят преход от закона за десятъка към духа на десятъка като бъдат пример в това отношение. Ако Църквите искат да ядат житото от полето през първата година на своя преход, тогава те трябва да следват принципите научени при Галгал.

Аз съм на мнение, че хазната на местното събрание трябва да дава десятък от целият си приход. Това е божествен принцип. Ако той се следва, това ще снабдява свръхестествените благословения по естествен начин и ще стане произхода на постоянен живот на даване. Чрез даването на десятъка, Господ се признава като източника и снабдителя на целия доход. Писанията са категорични: *Десятъка е на Господа.*¹⁸⁸ Според Малахия, той осигурява протекция и застраховка срещу поглъщача.¹⁸⁹ Принципа за десятъка е учителя инструкторащ и възпитаващ начина на живот на даване. Това ще включва всички онези, които са на служба в Църквата или получават заплата от своите събрания. Всеки печелещ доходи трябва да дава десятък.

Според принципа за десятъка, той трябва да отиде в хранилището. По същество, хранилището в Стария завет не беше великолепия Храм, а свещеника, който работеше

---

¹⁸⁷ Псалм 133

¹⁸⁸ Левит 27:30

¹⁸⁹ Малахия 3:10

в храма. Според Стария завет, десятъка се използвал, за да им се плащат заплати, за да се осигури това, че те ще живеят спокойно. Няма нито един записан случай десятъка да е бил използван на първо място за построяването на Храма. Това беше направено от специални дарения.

В Новия завет, служителите, които се трудят между хората са хранилището. Когато хората носят своите десятъци, това е преди всичко, за да се поддържат и осигуряват тези, които снабдяват духовното препитание сред тях. От това, ние изваждаме един принцип, че десятъка трябва да бъде даван за хранилището. В контекста на местните събрания, десятъка трябва да отива за хранилищата на това събрание. Това изисква да се зададе въпроса: Кой са нашите хранилища? Кой са служенията, които ни дават грижа, поддръжка и снабдяване? Хранилищата не са организации за мисии, благотворителност, самолетни билети за пътуване на мисионерското поле и т.н. Точно както тези служения в местното събрание трябва да бъдат обгрижвани от десятъка от прихода на местното събрание, по същия начин трябва и тези, които служат в събранието да бъдат възнаграждавани. Хранилището може да бъде мрежа, деноминация, апостол или служение, на което те са подчинени и от което получават духовна инструкция, ресурси и поддръжка. Ако принципа се спазва, ще има освобождаване на безпрецедентни благословения върху всяко служение.

Освободена ли е някоя част от Тялото на Христос от този принцип? Аз съм на мнението, че не. Това се прилага за всеки един в Църквата – от най-бедния до най-богатия. Може ли някой да си позволи да не зачита този принцип? Абсолютно не, тъй като десятъка е първи плод на всеки доход... с това аз имам предвид, че първото нещо, което трябва да се направи когато се получи дохода е да се отдели десятъка преди да бъде направено всякакво друго плащане. По-точно, десятъка е единственото нещо, което всеки *може* да си позволи да плаща. Местните хазни трябва да си плащат първо десятъка и след това всичко останало. Може ли да е така, че това да е областта, в която много събрания са лишили себе си от несметни благословения?

Второто плащане трябва да бъде към заплатите на техния персонал, а не ипотеките и други разходи. Само след като са платени заплатите трябва да се посрещат другите разходи. Ако хранилището има липса тогава е освободено проклятие върху цялото събрание. Ако има недостатъчни средства след следване на принципите на десятъка за посрещането на всички други нужди на дома, тогава събранието трябва да се довери на Бог за чудото на умножаването да се случи. Чудото лежи в упованието и вярното следване на инструкциите на Господа. Господ няма да се провали в спазването на Своите обещания. Ако изпитате принципите, ще откриете, че Господ е верен на Своето Слово.

Църквата трябва да се придвижи до начин на живот на даване отвъд десятъка. Не може да има жътва без сеене. Това включва процеса човек да си дава вярно десятъците и даренията. Всеки вярващ трябва да разбере безпрецедентния потенциал заключен в него или нея, когато те развият култура на даване. *Те трябва да се стремят да дават, за да могат да дават повече.*

В Апостолската реформация събранията са призовани към преход от манталитета на „хляб за ядящия“ в този на „семе за сеяча“. Апостолските общества са мотивирани повече да дават отколкото да получават. Това е неразделна част от „принципа на изпращане“. Те се стремят да инвестират в проекти за царството вместо в лични проекти. Личните интереси и егоистични желаниа са изместени, така че дневния ред на Бог да може да получи предимство. Културата на даване се ражда в бедността на човека, а не в изобилието от богатства. Разнообразните нужди на даващия винаги ще се противопоставят на желанието да дава свободно. Обаче, ще е благоразумно да се

Галгал

разбере това: *Човек може да пресметне броя на семената в една ябълка, но само Бог може да пресметне броя на ябълките във всяко семе.* По-блажено е да се дава отколкото да се получава.

Ако искаме да си върнем това, което е изгубено, това ще включва духовна целесъобразност във враждебна среда. В момента, има голяма промяна, която се случва в Църквата на Исус Христос. Святия Дух освобождава помазание, което надарява хората да побеждават и успешно да практикуват служение в маркетинга. Безпрецедентни възможности сполитат християните бизнесмени, тъй като основния успех е необходимостта от пълно посвещение и предаване на Господа. От тези вярващи се изисква да се подчиняват на Словото на Господа и да желаят напълно да размножават божествената цел вместо техните лични мечти. Тези личности трябва да изберат да живеят в присъствието на живия Бог през цялото време.

В настоящата Реформация на Църквата трябва да има ясно определена библийска политика развита и поучавана сред хората. В един свят на окаяна бедност и голямо страдание, Божието Слово има решенията за проблемите на света. Бог иска да издигне помазанието на Йосиф в Църквата. Главната цел на Апостолската реформация е да мобилизира и упълномощи хората до място, което е отвъд самозадоволяването. Това е да ги направи преуспяващи и крайно находчиви, по този начин подпомагайки процеса на изграждане на Неговата Скиния и установяване на Неговото Царство. Само чрез Божия начин светът ще преживее безкраен мир и преуспяване.

Резюме

Ние открихме чрез страниците на тази книга, че Църквата е на странство направлявано от директивите освободени от небесата. Божиите цели са разкрити на земята чрез средството на смяната на сезоните. Тези неща са познати като *кайрос* моменти, позволяващи сливането на духовни неща, за да се развият в Църквата, като по този начин направят наложително да се случи нагаждане и промяна. Върхната точка на тези божествени моменти причиняват нива на криза, което провокира отклик. В тези прецизни моменти, лидерите трябва да действат решително. Те трябва да се обградят с мъдър съвет. Галгал е мястото, което снабдява проникателен и мъдър съвет. Това е пътепоказател насочващ църквата да продължава по пътя на истината. Нещо повече, Галгал е лагера, където лидерите трябва да спрат в подготовка за следващата фаза от пътуването. Следващите точки обобщават принципите екстраполирани от Галгал, за да могат Църкви да превъзмогнат и прегърнат прехода в Апостолската реформация:

Първо, хората трябва да бъдат подготвени мисловно за следващия етап в тяхното пътуване. Мисловното преконфигуриране се извършва като се научим как да използваме пророческото помазание, за да подготви техните нагласи за пътя напред. Пророческото помазание премахва грешните понятия и представи (стари основи), които ще попречат на по-нататъшното пътуване. То дава виждане на слепите и осветяване на непросветените умове. Ако лидерите не реконструират нагласите на хората, тогава хората ще се намерят в полето на бездействието и бунта по отношение на Божиите цели.

Второ, лидерите трябва да установят апостолските принципи в основата на това, което се изисква от тях да изградят. Това включва процеса на градене чрез следване на божествения модел. Библията съдържа всички детайли за правилно градене. Чрез свързване със законно апостолско служение, лидерите въвличат духа на „мъдрия майстор строител“, който присъства, за да наблюдава строителната програма.

Галгал

Запомнете, апостолите и апостолските събрания изграждат *хора*, а не нещо друго. Ако хората са изградени чрез въвличане на божествена мъдрост (не мъдростта на света) тогава Христос ще стои на земята чрез тези „стълбове“.

Трето, ние разбрахме, че не може да има никакво придвижване напред в някой нов сезон без претърпяването на болезнения процес на обрязване. Само обрязаните имат препоръчителни писма да бъдат съществена част от Божието домочадие и те имат правото да възвестяват добрите новини на земята. Обрязаните са „новороденото“ общество от вярващи, които са оформили, по един образцов начин на земята, духа на истинска общност. Те са Божиите „послания“ написани и четени от света

Четвърто, кръста на Христос става центъра на всичко, което е направено. Усилията и труда на Църквата са просто резултат от Божиата благодат. Без заслужаващата хвала работа на Христос нищо не може да угоди на Бог. Пасхата възпитава църквата с претекста, че победата е вече завършена и че Църквата може да служи от място на почивка.

Накрая, новите сезони носят, за Църквата, нови възможности. Галгал ни учи, че Бог иска да ядем от произведенията на земята. Програмата за завладяване упълномощава църквата да си върне своето полагащо ѝ се място в света. За да дойде църквата до тази позиция на управление, тя трябва да прегледа начина, по който управлява финансите, тъй като библиейската коректност в тази област е основна за едно буквално притежаване на земята.

Биография:

C.K. Barrett, *The Signs of an Apostle*. The Cato Lecture 1969, Paternoster Press, London, 1970

Kevin J. Conner, *The Church in the New Testament*. Conner Publications, Blackburn, Victoria, Australia. 2nd Edition 1987

Kevin J. Conner, *Interpreting the Book of Revelation*, Acacia Press, Victoria, Australia. 1995.

Jon Ruthven, *On the Cessation of the Charismata, The Protestant Polemic on Postbiblical Miracles*. Sheffield Academic Press, Sheffield, Australia, 1993

T. Austin Sparks. *Prophetic Ministry. A Classic Study on the Nature of a Prophet*, Destiny Image Publishers, Shippensburg, PA, USA, 2000

Merril C Tenney, *The Zondervan Pictorial Encyclopedia of the Bible*. Vol.2 D-G. The Zondervan Corporation, Grand Rapids, Michigan, 1975, 1976

Willem A. Van Gemeren, *Interpreting the Prophetic Word. An Introduction to the Prophetic Literature of the Old Testament*, Zondervan, Grand Rapids, Michigan, 1990

Spiros Zodhiates, Managing Editor Warren Baker, D.R.E. *The Hebrew Greek Key Study Bible*, New American Standard Bible, AMG Publishers, Chattanooga, 37422, USA, Revised Edition 1991

For further information about the ministry of
THAMO NAIDOO
and materials that are available by him,

Галгал

you can call:

+27 (033) 390 4657 / 390 2524

or visit our website @ www.apostolicgate.org

or E-mail: tmaidoo@iafrica.com / rivlife@iafrica.com